

Raymond Chandler

Simpla artă a crimei

Atenție, e doar un fragment!

Regele în galben.

UNU.

George Millar, recepționar de noapte la Hotel Carlton, era un tip mărunțel, iute și vânos, cu o voce caldă și profundă de interpret de romane; și-o ținea coborâtă dar privirea îi era ascuțită și furioasă, în timp ce rostea la microfonul interfonului:

— Sunt dezolat. Nu se va mai întâmpla. Trimit pe cineva sus.

Închise microfonul, îl puse peste butoanele tabloului de comandă și ieși cu pași grăbiți dindărătul geamului mat în holul recepției. Era trecut de ora unu și Carlton era pe trei sferturi plin. În holul principal, în care ajungeai coborând trei trepte mici, luminile era reduse și portarul de noapte terminase de făcut curățenia. Locul era pustiu, un spațiu larg, cu mobilier discret și covoare fătoase. De la oarecare distanță se auzea vag, muzica unui aparat de radio. Millar coborî treptele și se îndreptă grăbit într-acolo, o coti pe sub o arcadă și avu sub ochi imaginea unui bărbat tolănit pe o canapea de un verde pal pe care părea să se găsească tot surplusul de perne al hotelului. Stătea întins pe-o parte, cu o privire visătoare, și asculta radioul aflat la doi iarzi de el.

Millar se răsti:

— Hei, tu de colo! Ești detectivul casei sau motanul ei?

Steve Grayce întoarse capul fără grabă și se uită la Millar. Era un tip deșirat și brunet, de vreo douăzeci și opt de ani, cu ochi liniștiți, adânciți în orbite, și cu buze pline ce dădeau o impresie de blândețe. Ținti cu degetul mare spre aparatul de radio și zâmbi:

— King Leopardi, George. Ascultă cum sună trompeta aia. Mătăsos ca aripa unui inger, băiete.

— Grozav, ce să mai zic. Du-te atunci mai sus și îndeasă înăuntru de pe coridoare.

Steve Grayce se arătă șocat:

— Cum, iar? Am crezut că pe puicuțele alea le-am trimis la culcare o dată pentru totdeauna.

Își săltă picioarele pe podea și se înalță cât era de lung. Avea cel puțin cu un cap mai mult ca Millar.

— Ei, află că cei de la optsuteșaișpe spun că nu. Optsuteșaișpe zice că e pe hol cu două acompaniamente. Tot ce are pe el sunt niște chiloți galbeni de satin și trombonul, el și camarazii fiind în plin concert. Și una din curvele alea pe care Quillan le-a cazat la optsuteun-șpe face bâțâiala vizuală. Așa că du-te acolo, Steve, și de data asta fă liniște ca lumea.

Steve Grayce zâmbi strâmb. Spuse:

— Leopardi nu-i, oricum, pentru hotelul nostru. Pot folosi cloroform, sau doar bulanul?

Străbătu cu compasul lui larg covorul verde pal de-a curmezișul holului principal, până la liftul de-o persoană care era deschis și luminat. Îi închise ușile pliante și-l făcu să țâșnească la opt. Îl opri brusc și păși afară pe coridor.

Tămbălăul îl izbi în față ca o trombă de vânt. Pereții vibrau. Vreo șase uși erau deschise și clienți furioși, în cămăși de noapte, se zgâiau din ele.

— E-n regulă, domnilor – spuse Steve repede. Acesta-i indiscutabil actul final. Calmați-vă.

Dădu colțul și muzica îndrăcită aproape că-l luă de pe picioare. Trei bărbați erau înșirați la perete, lângă o ușă deschisă prin care răzbătea lumina dinăuntru. Cel din mijloc, cel cu trombonul, era înalt de șase picioare, puternic și mlădios, cu o mustață subțire ca firul. Fața îi era congestionată și-n ochi îi luceau luminițele beției. Purta chiloți galbeni de satin cu inițiale uriașe brodate cu negru pe cracul stâng, și doar atât. Torsul îi era bronzat și gol.

Ceilalți doi coechipieri erau în pijamale, obișnuiții băieți arătoși de orchestră, beți amândoi, dar nu chiar pleznă de beți. Unul se muncea de mama focului cu un clarinet și celălalt cu un saxofon tenor.

Pășind înainte și înapoi în fața lor, răsucindu-se, frângându-se, șerpuindu-se și scuturându-se ca o coțofană, arcuindu-și brațele și sprâncenele, dându-și degetele pe spate până când unghiile carmin aproape că-i atingeau brațele, o blondă platinată se unduia și se dădea în bărci pe muzică. Vocea ei nu era decât un simplu țipăt gutural, fără melodie, fals ca sprâncenele ei și ascuțit ca unghiile ei. Purta papuci cu tocul cui și pijama neagră cu o eșarfă roșie.

Steve Grayce se opri stană pe picioare și făcu un gest imperativ cu mâna spre podea.

— Strângeți șatra! se oțări el. Închideți șandramaua. Părăsiți terenul. Puneți lacăt și ștergeți-o acasă. Circul s-a terminat. Acum valea. – executarea!

King Leopardi luă trombonul de la buze și zbieră:

— Suită la fanfară pentru un sticlete de hotel!

Cei trei bețivi scoaseră o notă bâlbâită ce cutremură pereții. Fata râse prostește și zvârli din călcâie. Papucul ei îl nimeri pe Steve Grayce în piept. El îl prinse din aer, făcu un salt spre fată și-o înșfăcă de încheietura mâinii.

— Jucăm dur, eh? rânji el. O să începem cu tine.

— Arde-l! urlă Leopardi. Atinge-l acolo jos! Joacă-i tontoroiul pe grumaz!

Steve cosi fata de pe picioare, o luă la subsuoară și apoi la goană. O purta la fel de ușor cum ar fi purtat un pachet. Ea încercă să-l lovească peste picioare. El râse și aruncă o privire pe una din ușile întredeschise, de unde venea lumină. O pereche de ghetе bărbătești zăcea sub un birou. Trecu la a doua ușă deschisă, intră și o trânti în urma lui, se întoarse cât să poată răsuci cheia în broască. Aproape instantaneu un pumn bubui în ușă. Nu-i dădu nici o atenție.

Împinse fata de-a lungul micului antreu cu ușa de la baie, apoi îi dădu drumul. Ea se smulse printr-o răsucire și se propti cu spatele de birou, gâfâind, cu ochi furioși. O suviță transpirată de păr oxigenat până la auriu i se lăsase peste ochi. Scutură violent din cap și își arată dinții.

— Ce-ai zice dacă a-i înfunda-o pentru vagabondaj, surioară?

— Du-te dracului! scuipe ea. King mi-e prieten, știi? Așa că mai bine nu te atinge de mine, sticlete.

— Ești cu băieții în turneu?

Ea scuipe din nou spre el.

— De unde știai că vor fi aici?

O altă fată zăcea de-a curmezișul patului, la perete, cu un păr ciufulit peste o față albă. Pantaloniul pijamalei îl avea sfâșiat. Zăcea ca leșinată și scotea câte un geamăt.

Steve spuse cu asprime:

— O, o, figura cu pijamaua sfâșiată. Ceva e putred aici, surioară, putred rău. Ascultați aicea, copilițelor. Puteti merge la culcare și să rămâneți până dimineată, sau v-azvârlu afară. Hotărâți-vă.

Bruneta gemu. Blonda spuse:

— Ieși afară din camera mea, talpagiu nenorocit!

Căută la spate și aruncă cu o oglindă de mână. Steve se aplecă. Oglinda se izbi de perete și căzu fără să se spargă. Bruneta se răsuci pe pat și spuse cu sfârșeală:

— Oh, cară-te. Mi-e rău.

Zăcea cu ochii închiși și pleoapele i se zbăteau ușor.

Blonda își balansă șoldurile traversând încăperea până la bufetul de lângă fereastră, își turnă o jumătate de pahar cu scotch și-l dădu pe gât înainte de-a apuca Steve s-o oprească. Se-necă și tuși violent, scăpă paharul și căzu în mâini și pe genunchi.

Steve spuse posomorât:

— Asta-i înghițitura care îți dă la cap, surioară.

Fata se chirci, bălăbănindu-și capul. Icnii o dată, își ridică unghiile carmin ca să-și astupe gura. Încercă să se ridice, dar picioarele o trădă și n-o ținură și căzu pe-o parte, adormind pe loc.

Steve oftă, se duse să închidă și să asigure ferestrele. O întoarse pe cea brunetă cu fața-n sus, o îndreptă în lungul patului trăgând cuverturile de sub ea, și-i îndesă o pernă sub cap. O culese pe blondă de pe podea, o basculă în pat și le înveli pe amândouă până sub bărbie. Deschise luminatorul, stinse lumina din plafon și deschise ușa. O închise iar pe dinafară, cu unul din șperaclurile de pe inelul său de chei.

— Interesele hotelului mai presus de orice, spuse el pentru sine. Pfui!

Coridorul era acum gol. O singură ușă mai era întredeschisă, lăsând lumină pe hol. Avea numărul 815, două uși mai sus de încăperea în care se aflau fetele. Muzica de trombon răzbătea dinăuntru, dulce, dar nu destul de dulce pentru orele unu și douăzeci și cinci dimineața.

Steve Grayce intră înăuntru, închise ușa cu umărul și înaintă până dincolo de ușa băii. King Leopardi – „Regele” – era singur în încăpere.

Liderul orchestrei se lăbărțase într-un scaun confortabil, cu un pahar înalt și aburit în dreptul cotului, la îndemână. Își rotea trombonul într-un cerc strâns după cum cânta și luminile făceau jocuri în pâlnia sa.

Steve își aprinse o țigară, suflă un nor de fum și se uită prin el la Leopardi cu o expresie curioasă, pe jumătate admirativă, pe jumătate disprețuitoare.

Spuse blând:

— Stingerea, nădragi-galbeni. Cânti superb la trompetă și te pricepi și la trombon. Dar aici nu e locul potrivit. Ți-am mai spus o dată. Acum gata. Pune jucăria la o parte.

Leopardi zâmbi răutăcios și suflă în trombon scoțând o bâlbâială stropșită care sună ca un râs drăcesc.

— Zici tu, îi dete el cu tifla. Leopardi face ce-i place, unde-i place, când îi place. Încă nimeni nu l-a oprit, sticlete. Ia-ți tălpășița.

Steve își cocoșă umerii și se apropie de bărbatul înalt și brunet. Spuse cu răbdare:

— Pune bazuka aia la o parte, lăudărosule. Oamenii vor să doarmă. Asta le e voia. Pentru ei ești un tip mare pe un podium de orchestră. În orice alt loc ești un tip cu ceva bani și o reputație care pute de aici până la Miami și retur. Am slujba mea aici și mi-o fac. Mai suflă o dată în chestia aia și ți-o înnod pe după gât.

Leopardi coborî trombonul și sorbi pe îndelete din paharul de lângă el. Ochii îi luceau răutăcioși. Ridică iar trombonul la buze, își umplu plămânii cu aer și suflă o dată de se cutremurără pereții. Apoi se

ridică în picioare foarte rapid și grațios și îl pocni pe Steve cu instrumentul drept în cap.

— Nu mi-au plăcut niciodată pândacii casei, spuse el disprețuitor. Miros a veceu public.

Steve făcu un pas scurt înapoi și își scutură capul. Se uită chiorăș, lunecă înainte pe un singur picior și-l pocni pe Leopardi cu mâna deschisă. Lovitura păru ușoară, dar Leopardi se învârti de-a curmezișul întregii încăperi și se prăbuși la piciorul patului, în poziție șezândă pe podea cu mâna dreaptă într-un geamantan deschis.

Pentru moment niciunul din bărbați nu mai făcu vreo mișcare. Apoi, cu un șut, Steve trimise cât colo trombonul și își strivi țigara într-o tavă pentru pahare. Ochii negrii îi erau goi, dar dinții i se dezveliră albi.

— Dacă vrei necazuri, spuse el, eu vin de-acolo de unde se fac.

Leopardi zâmbi subțire, forțat, și mâna dreaptă îi ieși la iveală din geamantan având în ea un pistol. Degetul mare trase piedica. Ținea pistolul cu fermitate, ținând.

— Fă-ți atunci și cu ăsta, spuse el, și trase.

Detunătura furioasă a pistolului păru un zgomot grozav în camera închisă. Oglinda biroului se făcu țândări și sticla zbură în jur. Un ciob îi tăie lui Steve obrazul ca o lamă de ras. Sângele țâșni din piele într-o linie subțire.

Lăsă picioarele să-i rămână în urmă și el se aruncă într-un plonjon. Umărul drept îl izbi pe Leopardi în piept și mâna dreaptă îi mătură dintr-o lovitură pistolul până sub pat. Se rostogoli repede pe partea dreaptă și se ridică în genunchi prin răsucire.

Spuse cu voce aspră, răgușită:

— Ți-ai greșit omul, frățioare.

Se năpusti asupra lui Leopardi și-l ridică de păr până îl puse pe picioare, doar din forța brațului. Leopardi răcni și îl lovi de două ori în maxilar însă Steve rânji rămânând cu mâna stângă răsucită în părul lucios și negru al solistului. Răsuci pumnul și capul se întoarse în consecință iar al treilea pumn al lui Leopardi ajunse în umărul lui Steve. Steve îl apucă de încheietura mâinii imediat lângă pumn și răsuci, iar solistul se lăsă în genunchi urlând. Steve îl ridică iar de păr, dădu drumul încheieturii și-l lovi de trei ori succesiv în stomac, trei scurte teribile. Îi lăsă apoi părul îndesându-i a patra lovitură până aproape de manșetă.

Leopardi se îndoi orbește în genunchi și vomită.

Steve se feri cu grijă și se duse în baie de unde luă un prosop de pe suport. I-l aruncă lui Leopardi, săltă geamantanul deschis pe pat și începu să arunce de-a valma lucruri în el.

Leopardi își șterse fața și se ridică în picioare încercând să-și afle glasul. Se clătină, se prinse cu brațele de capătul biroului. Era alb ca hârtia.

Steve Grayce spuse:

— Îmbracă-te Leopardi. Sau ieși așa cum ești. Mi-e tot una. Leopardi se împletici până la baie, pipăind pereții ca un orb. DOI.

Când se deschise ușa liftului, Millar stătea în picioare, foarte țeapăn, în spatele ghișeului. Fața îi era albă și speriată iar mustața lui ajustată și neagră era ca o pată de funingine de-a curmezișul buzei de sus. Leopardi ieși primul din lift, cu un fular înfășurat în jurul gâtului, un fulgarin pe braț și o pălărie în vârful capului. Călca țeapăn, aplecat puțin în față, cu privirile golite de expresie. Fața lui avea o paloare verzuie.

În urma lui ieși Steve Grayce cărând un geamantan iar Carl, portarul de noapte, venea ultimul cu alte două valize și două cutii de instrumente din piele neagră. Steve veni ață la recepție și spuse hotărât:

— Nota domnului Leopardi, dacă mai e cazul. Ne părăsește.

Millar se bâlbâi peste tăblia de marmură.

— Eu. Eu nu cred, Steve.

— O. K. Asta e și părerea mea.

Leopardi zâmbi foarte pierit și dezagreabil și trecu înspre ieșire, spre ușile batante cu rame de alamă pe care portarul le ținea deschise pentru el. Două taximetre de noapte stăteau la rând în fața hotelului. Unul se puse în mișcare și trase sub copertina de la intrare iar portarul vârî calabalâcul lui Leopardi în el. Leopardi intră în taximetru și se aplecă în față pentru a-și scoate capul pe geam. Spuse rar, cu voce răgușită:

— Îmi pare rău pentru tine, talpe-goale. Dar rău de tot.

Steve Grayce făcu un pas în spate și-l privi demonstrativ, fără expresie. Taxiul porni luând-o în josul străzii, dădu colțul și dispăru. Steve se întoarse pe călcâie, scoase o monedă de un sfert de dolar din buzunar și-o făcu să se învârtă în aer. O plasă apoi direct în palma portarului de noapte.

— Din partea „Regelui”, spuse el. Păstrează-o s-o arăți nepoților.

Intră înapoi în hotel, intră în lift fără să arunce o privire către Millar, urcă iar la opt, o luă apoi în lungul coridorului și intră cu ajutorul șperaclului în camera lui Leopardi. O încuie pe dinăuntru, trase patul de la perete și își făcu loc după el. Ridică un 32 automatic de pe covor, îl puse în buzunar și cercetă cu privirile podeaua în căutarea tubului ejectat. Îl găsi lângă coșul de hârtii, se-ntinse să-l ridice și rămase așa aplecat, zgâindu-se în coș. Buzele i se strânseră. Luă tubul și-l lăsă să cadă în buzunar, absent, apoi introduse un deget cercetător în coș și ridică un ghemotoc de hârtie pe care fusese lipită o bucată de text tipărit. Apoi luă coșul cu totul, împinse patul la locul lui la perete și goli conținutul coșului deasupra.

Din resturile de hârtii rupte și bețe de chibrituri alese un număr de bucățele de hârtie cu fâșii tipărite pe ele. Câteva minute mai târziu avea bucățelele îmbinate sub forma unui puzzle zimțat și putu citi mesajul ce fusese încropit din cuvinte și litere tăiate din ziare și lipite pe coală:

ZECE BĂtrâne PÂNĂ JOI NOAP TEA LEO PAR DI, A DOUA ZI
DUPĂ CE DESCHIZI LA Club SHAL OTTE. ALTMINTERI CORTINA.
DE LA FRATELE EI.

Steve Grayce făcu: „Hmmm!” Strecură bucățelele rupte într-un plic cu antetul hotelului, îl strecură în buzunarul de la piept și își aprinse o țigară.

— Tipul are nervi buni, spuse el. Asta trebuie să i-o recunosc – și trompeta.

Închise camera, ascultă o clipă pe coridorul cufundat acum în liniște, apoi se deplasă până în dreptul camerei ocupate de cele două fete. Bătu ușor și puse urechea la tăblie. Se auzi un scârțâit de scaun și zgomot de tălpi venind spre ușă.

— Ce e?

Vocea fetei era rece, complet trează. Nu era vocea blondei.

— Omul casei. Putem vorbi un minut?

— Deja vorbim.

— Fără ușă între noi, cucoană.

— Ai șperaclul. Descurcă-te.

Pașii se depărtară. Deschise ușa cu dublura sa, pași fără zgomot înăuntru și închise în urma lui. O lampă slabă își arunca lumina și umbra abajurului pe masă. În pat blonda sforăia din greu cu o mână înfiptă în strălucitorul ei păr platinat. Bruneta ședea în scaunul de la fereastră, cu picioarele încrucișate în unghi drept, ca ale unui bărbat, și se uita fără nici o expresie la Steve.

El ajunsese lângă ea și își îndreptă degetul spre ruptura Lungă din pantalonul pijamalei. Spuse fără să ridice vocea:

— Nu ți-e rău de fapt. N-ai fost beată. Ruptura asta a fost făcută mai demult. Care-i șpilul? Escrocarea lui Leopardi?

Fata îl privi cu răceală, pufăi din țigară și nu spuse nimic.

— A părăsit hotelul, spuse Steve. Din punctul ăsta de vedere nu mai e nimic de făcut, surioară.

O privea ca un uliu, cu ochii încruntați și fixați pe fața ei.

— Ah, voi detectivii de hotel îmi faceți greață! Spuse fata cu o furie bruscă. Sări în picioare și trecu pe lângă el în baie, trase ușa și se încuie înăuntru cu cheia.

Steve ridică din umeri și luă pulsul fetei ce dormea în pat, un puls surd, târșâit, alcoolic.

— Vai de voi, fătuci de noapte, spuse el șoptit.

Văzu o poșetă mare, de culoare roșu aprins, zăcând pe birou, o ridică într-o doară și-o lăsă la loc. Fața îi deveni din nou rigidă. Poșeta

scoase un sunet greu pe placa de sticlă, de parcă ar fi avut un bulgăre de plumb în ea. Îi deschise repede închizătoarea și strecură o mână înăuntru. Degetele lui dibuiră oțelul rece al unui pistol. Deschise larg poșeta și avu sub ochi un mic 25 automat. Îi atrase atenția o bucată de hârtie. O pescui și o ținu în lumină: o chitanță de chirie cu un nume și o adresă. O îndesă în buzunar, închise poșeta și stătea în picioare lângă fereastră când ieși fata din baie.

— La dracu, n-am scăpat încă de tine? se oțări ea. Știi ce pățesc sticleții care se șperaclează noaptea în odaia doamnelor?

Steve spuse relaxat:

— Daa! Dau de bucluc. Pot să încaseze chiar un glonte.

Chipul fetei deveni grav, dar ochii îi cătară în lături și privi la poșeta cea roșie. Steve n-o scăpa din ochi.

— Pe Leopardi îl știi de la San Francisco? întrebă el. Aici n-a mai cântat de doi ani. Și pe atunci nu era decât trompetist în orchestra lui Vane Utigore, o formație de mâna a doua.

Fata țuguie din buze, trecu pe lângă el și se așeză din nou pe locul ei de la fereastră. Fața îi era albă, țeapănă. Spuse fără chef:

— Bobocel l-a cunoscut. Bobocel e cea din pat.

— Știați că-n noaptea asta trage la acest hotel?

— De ce te interesează?

— Nu pot pricepe de ce-a venit aici, spuse Steve. Acesta e un loc liniștit. Așa că nici nu pot pricepe de ce să vină cineva aici ca să-i întindă lui o plasă.

— Du-te și închipuiește-ți în altă parte. Eu aș vrea să dorm.

Steve spuse:

— Noapte bună, iubito, și nu deschide nimănui.

Un bărbat subțire, cu părul subțire și blond și cu o față subțire, stătea lângă tejgheaua recepției bătând cu degete subțiri darabana pe tăblia de marmură. Millar mai era încă în spatele ghișeului și mai arăta încă alb și speriat. Bărbatul cel subțire purta un costum gri închis cu o eșarfă la gât, vârată pe sub gulerul hainei. Avea aerul că abia fusese luat din pat. Își întoarse privirile verzi ca apa mării spre Steve care ieșea din ascensor, așteptă până când acesta veni la ghișeu și aruncă pe masă, spre el, o cheie:

— Voiiați să mă vedeți, d-le Peters?

— Ce s-a întâmplat, Grayce?

Bărbatul cel subțire avea o voce încordată de parcă își cerea să nu-i spui adevărul.

— Leopardi și doi dintre băieții lui erau la opt, restul echipei la cinci. Gașca de la cinci s-a dus la culcare. O pereche de pipițe de-alea a reușit să obțină camere la a treia ușă de Leopardi. Au reușit să intre în legătură și toată lumea se distra cu mare tărațoi pe coridor. Ca să opresc tevatura a trebuit să fiu puțin mai dur.

— Ai sânge pe obraz, spuse Peter cu răceală. Șterge-te.
Steve se frecă pe obraz cu o batistă. Dăra subțire de sânge se uscăse.

— Am sechestrat fetele în camera lor, spuse el. Cei doi acompaniatori au înțeles și au intrat în hogaș, dar Leopardi era convins că toată lumea vrea să asculte muzică la trombon. L-am amenințat că i-l înfășor pe după gât și m-a pocnit cu instrumentul. I-am tras una mai ușoară și el a scos un pistol și a tras în mine. Pistolul e aici.

Scoase 32-ul automatic din buzunar și-l lăsă pe tejghea. Puse și tubul folosit lângă el.

— Așa că l-am făcut să-i vină nițel mintea la cap și l-am zvârlit afară, adăugă el.

Peters bătu darabana pe marmură.

— Tactul tău obișnuit a fost mai la înălțime ca oricând.

Steve se uită la el.

— A tras în mine, repetă el liniștit. Cu un pistol. Pistolul acesta. Fac alergie la gloanțe. Nu m-a nimerit, dar dacă m-ar fi nimerit? Îmi place să-mi rămână stomacul așa cum este, c-o singură intrare și-o singură ieșire.

Peters își încruntă sprâncenele roșcate. Vorbi foarte politicos.

— Ești trecut în statul de funcțiuni ca funcționar de noapte, pentru că nu-ți place denumirea de detectiv hotelier. Dar nici funcționarii de noapte, nici detectivii casei, nu dau lumea afară din hotel fără să mă întrebe pe mine. Niciodată, d-le Grayce.

Steve spuse:

— Tipul a tras în mine, amice. Cu un pistol. Ai înțeles? Nu pot să înghit asta fără să răspund, sau trebuie?

Fața îi albise puțin.

Peter spuse:

— Alt lucru de care te rog să ții cont. Cel mai important acționar al acestui hotel este dl. Hlasey G. Walters. Dl. Walters mai deține și clubul Shalotte, unde King Leopardi deschide sezonul în noaptea de miercuri. Și de asta, d-le Grayce, Leopardi este destul de bun ca să ne facă onoarea. Crezi că mi-a mai rămas să-ți spun și altceva pe deasupra?

— Daa. Că sunt concediat, spuse Grayce fără milă.

— Exact așa, d-le Grayce. Noapte bună, d-le Grayce.

Bărbatul subțire și blond se îndreptă spre ascensor și portarul de noapte îl conduse sus.

Steve se uită la Milar.

— Walters Elefantul, ha, spuse el încet. Un tip dur, viclean. Mult prea viclean să creadă că azilul ăsta de noapte și Clubul Shalotte aparțin aceleiași categorii de clientelă. I-a scris Peters lui Leopardi să vină aici?

— Cred că da, Steve.

Vocea lui Millar era scăzută și posacă.

— Atunci de ce n-a fost pus într-un apartament din pavilion, cu o terasă separată în care să danseze, la douăşopt de dolari pe zi? De ce a fost pus la un etaj intermediar şi ieftin? Şi de ce Quillan le-a permis tipelor ăloră s-ajungă în prejma lui?

Millar se ciupea de mustaţa lui neagră.

— Poame-n pungă, sete-n gâtlej, presupun. Cât despre fete, habar n-am.

Steve izbi cu palma în tejghea.

— Ei bine, sunt zburat, pentru că n-am lăsat un beţiv parşiv să transforme în budoar şi poligon de tir tot etajul opt. Ce tâmpenie! O să-mi lipsească însă şandramaua asta.

— Şi tu poţi să-mi lipseşti, Steve, spuse Millar cu simpatie. Dar o săptămână încă nu. Pentru că îmi iau o săptămână liberă începând de mâine. Fratele meu are o cabană la Crestline.

— Nu ştiam că ai un frate, spuse Steve absent.

Închidea şi deschidea pumnul pe tăblia de marmură a ghişei.

— Nu prea vine în oraş. Un tip uriaş. A fost cândva boxer.

Steve dădu din cap şi se depărtă de tejghea.

— Ei bine, cred că ar fi cazul să pun capăt nopţii ăsteia, spuse el. Pe-o pernă. Pune şi pistolul ăsta undeva dracului, George.

Zâmbi rece şi se duse pe scări în jos, spre semiluminatul hol principal pe care-l traversă spre încăperea în care se afla radioul. Îşi potrivi pernele la spate pe sofaua verde pal, apoi vârî brusc mâna în buzunar şi scoase bucata albă de hârtie pe care o sustrăsese din poşeta roşie a brunetei. Era o chitanţă pentru chiria pe-o săptămână, pe numele unei domnişoare Marilyn Delorme, ap. 211, Ridge & Apartments, Court Street 118.

O strecură într-o despărţitură a portmoneului său şi rămase în picioare privind la radioul amuţit.

— Steve, cred că ai deja o altă slujbă, spuse el aproape în şoaptă. Ceva miroase în făcătura asta.

Se strecură în cabina telefonică de mărimea unui dulap, din colţul încăperii, introduse o monedă şi formă numărul unui post de radio nocturn. Trebui să formeze de patru ori numărul până când îl prinse pe şpicherul de la emisiunea celor fără somn.

— Ce-ar fi să mai puneţi o dată înregistrarea lui King Leopardi cu Solitude? îl întreabă el pe prezentator.

— Am în faţă nu teanc de solicitări. Am dat-o de două ori deja. Cine o cere?

— Steve Gray, schimbul de noapte de la Carlton Hotel.

— Ah, un om treaz la datorie. Pentru tine, amice, orice.

Steve se întoarse înapoi la sofa, porni aparatul de radio şi se tolăni pe spate, cu mâinile împreunate sub cap. Zece minute mai târziu notele înalte şi pătrunzătoare ale trompetei lui King Leopardi izvorâră lin din

aparatură, diminuate aproape la o șoaptă, și ținându-l pe mi de deasupra lui do o durată incredibil de lungă.

— Naibii, mormăi Steve când înregistrarea se sfârși. Un tip care poate cânta așa, poate c-am fost prea dur cu el.

TREI.

Ca zonă, Court Street era una veche, zona macaronară, zona încălцитă, zona spilcuită. Se întindea peste Bunker Hill și puteai găsi aici orice categorie, de la scăpătați din Greenwich Village la faliti fugiti din calea creditorilor, de la dame de companie la abonați la cantina săracilor care se ceartă cu proprietărese scăpătate în case mari și vechi, cu verande decorate, podele parchetate și balustrade imense și caligrafice din stejar alb, mahon și nuc cerchez.

Fusesse un loc prosper cândva, Bunker Hill, și din zilele acelea bune mai rămăsese încă micul și caraghiosul tramvai cu funicular, numit Zborul Îngerilor, care se târa în susul și în josul unui răzor gălbui și argilos din Hill Street. Era după-amiază când Steve Grayce coborî de pe strapontina vagonului, singurul pasager rămas. O luă înainte pe strada însorită, un bărbat lat în umeri, lungan, într-un costum albastru bine croit.

De la Tribunal o coti spre vest și începu să citească numerele caselor. Cea pe care o căuta era a doua de la colț, vizavi de un salon de pompe funebre din cărămidă roșie pe care scria cu litere aurii PAOLO PERUGINI – POMPE FUNEBRE. Un italian în redingotă, oacheș și grizonat, stătea în fața ușii cu draperie a clădirii din cărămidă roșie, trăgând dintr-un trabuc și așteptând să moară cineva.

La o sută optsprezece se afla un bloc de locuințe cu trei etaje și structuri de lemn. Ușa de la intrare era de sticlă, bine mascată de o perdea murdară de ață, un hol cu un covor nu mai lat de optsprezece inci, uși înnegrite cu numere desenate cu vopsea înnegrită și ea, cu scări ce-și schimbau direcția de la jumătatea holului. Vergelele de alamă ale scărilor străluceau în semi-întuneric.

Steve Grayce urcă scările și făcu drumul invers pe holul primului etaj, spre partea din față. Apartamentul 211, D-ra Marilyn Delorme, era pe dreapta, dând spre stradă. Bătu ușor în lemnul ușii, așteptă, bătu iar. Nimic nu se mișca în spatele ușii mute, sau pe hol. În spatele altei uși, tuși cineva și nu se mai opri din tușit.

Stând acolo în semi-întuneric Steve Grayce se întrebă singur ce l-o fi făcut să vină. Miss Delorme avusese la ea în poșetă un pistol. Leopardi primise o scrisoare de amenințare pe care o rupsese bucățele și o aruncase. Miss Delorme părăsise hotelul Carlton cam la o oră după ce Steve îi spusese că Leopardi a plecat. Chiar și așa însă.

Scoase o legătură de chei dintr-un suport de piele și studie închizătoarea ușii. Nu părea o broască imposibil de înduplecat. Încercă o cheie lungă și îngustă, o răsuci până auzi mecanismul închizătorii

rotindu-se și păși fără zgomot direct în încăpere. Închise ușa, dar cheia nu mai funcționa pe dinăuntru.

Camera era întunecoasă, cu jaluzelele trase la cele două geamuri din față. Aerul mirosea a pudră. Mobila era deschisă la culoare, patul era dublu și rabatabil, lăsat jos dar făcut. Pe cuvertură se afla o revistă, iar pe scaunul de lângă pat o scrumieră plină de mucuri de țigară, o sticlă plată pe jumătate plină cu whisky și un pahar. Două perne fuseseră folosite de cineva ca să-și sprijine spinarea și încă mai aveau adâncitura la mijloc.

Pe masa de toaletă se afla o trusă de machiaj, nici ieftină nici scumpă, un pieptene cu fire de păr negru între dinți, o tăviță cu instrumente pentru manichiură, multă pudră împrăștiată – în baie, nimic. Într-un dulap, după pat, o mulțime de haine și două geamantane. Toți pantofii aveau același număr.

Steve rămăsese în picioare lângă pat și se ciupea de bărbie.

— Bobocel, blonda care scuipă, nu locuiește aici, spuse el pentru sine. Ci doar bruneta Marilyn pantalon-rupt.

Se întoarse la măsuța de toaletă și începu să tragă sertarele. În cel mai de jos, sub o bucată de hârtie de tapet cu care era căptușit, găsi o cutie de cartușe cupru-nichel de 25. Scormoni în scrumiera cu mucuri de țigară. Toate aveau ruj pe ele. Se ciupi de bărbie, apoi mătură aerul cu palma ca un canotor cu vâsla.

— Aiureli, spuse el încet. Îți pierzi vremea, Steve.

Se îndreptă spre ușă și întinse mâna spre mâner, apoi se întoarse la pat și îl ridică săltându-l de bara de la picioare.

D-ra Marilyn Delorme era dedesupt.

Zăcea întoarsă pe-o parte pe podea, sub pat, cu picioarele ei lungi într-o poziție de parcă ar fi alergat. Nu papuc îi era pe picior, celălalt scos. Deasupra ciorapilor se vedeau jartierele și pielea, și un trandafir albastru pe ceva roz. Purta un combinezon cu decolteu drept și mâneci scurte care nu era prea curat. Gâtul deasupra gulerului vădea niște urme purpurii.

Fața ei avea culoarea prunei vinete, ochii aveau lucirea slabă și sleită a morții și gura îi era deschisă atât de tare încât printr-un efect de racursiu îi micșora fața. Era mai rece ca gheața și încă destul de puțin țeapănă. Era moartă de cel puțin două sau trei ore și cel mult șase.

Poșeta roșie era lângă ea, căscată ca și gura ei. Steve nu atinse niciunul din lucrurile golite pe podea. Nu era nici urmă de pistol și nici hârtii.

Lăsă patul la loc, deasupra ei, apoi făcu turul apartamentului, ștergând tot ce atinsese și o groază de lucruri despre care nu-și mai putea aminti dacă le atinsese sau nu.

Ascultă la ușa, apoi ieși afară. Holul era încă pustiu. Bărbatul de după ușa de vizavi încă mai tușea. Steve coborî scările, examinează cutiile poștale și o luă înapoi pe coridorul de la parter spre una din uși.

În spatele acestei uși un scaun balansoar scârțâia monoton. Ciocăni și vocea ascutită a unei femei îi răspunse. Steve deschise ușa cu batista și păși înăuntru.

În mijlocul încăperii o femeie se legăna într-un balansoar mare și vechi. Avea o față de culoarea noroiului, părul sărmos, ciorapi cenușii de bumbac – tot ce era firesc să poarte o doamnă din Bunker Hill. Ea îl privea pe Steve cu ochii curioși ai unui caras mort.

— Sunteți administratoarea?

Femeia se opri din legănat, țipând cât putu de tare:

— Hei, Jake! Oaspeți!

După care începu să se balanseze din nou.

Ușa unui frigider se trânti cu zgomot înfundat dincolo de o altă ușa interioară întredeschisă și un bărbat uriaș intră în cameră având în mână o bere la cutie. Avea o față imbecilă, ca din aluat, un smoc de puf în vârful unei țeste altfel cheală, gâtul și bărbia groase și brutale, ochi câprui și porcini la fel de inexpressivi ca ai femeii. Ar fi avut nevoie de un bărbierit – ar fi avut nevoie de asta și cu o zi în urmă – și cămașa lui fără guler se desfăcea deasupra unui piept mare, puternic și păros. Purta bretele stacojii cu catarama mari și aurite.

Întinse cutia de bere spre femeie. Aceasta i-o înșfăcă din mână și spuse cu amărăciune:

— Sunt atât de obosită că nu mai sunt bună de nimic.

Bărbatul spuse:

— Îhi. De-aia n-ai făcut holul ca lumea.

Femeia se oțărî:

— L-am făcut cum am putut.

Sorbi cu poftă din bere.

Steve îl privi pe bărbat și întrebă:

— Administratorul?

— Îhi. Eu. Jake Stoyanoff. O sută șapte kilograme dezbrăcat și încă destul de în formă.

Steve întrebă:

— Cine stă la două sute unșpe?

Uriașul se aplecă o idee în față, din brâu, și-și pocni bretelele. Nici o expresie nu-i apără în privire. Poate pielea să i se fi întins puțin peste maxilarul uriaș.

— O damă, spuse el.

— Singură?

— Ține-o așa – întreabă-mă întruna, spuse uriașul.

Întinse o mână și ridică nu trabuc lăsat pe marginea unei mese cu urme de arsuri. Trabucul ardea inegal și mirosea de parcă cineva ar fi

dat foc ștergătoarei de la prag. Și-l înfipse în gură cu o mișcare hotărâtă, ca o împunsătură, de parcă ar fi fost sigur că gura o să-l primească.

— Te întreb, spuse Steve.

— Întreabă-mă dincolo, în bucătărie, spuse târăgănat uriașul.

Se întoarse și deschise ușa, ținând-o așa. Steve trecu în față.

Uriașul trânti ușa cu piciorul în urma lui, tăind ca și cu ghilotina scârțâitul balansoarului, apoi deschise frigiderul și scoase două cutii de bere. Le desfăcu și-i întinse una lui Steve.

— Polițist?

Steve trase o înghițitură, puse cutia pe marginea chiuvetei, scoase o carte de vizită nou-nouță din portmoneu – o carte de vizită cu antet tipărită în dimineața aceea. I-o înmână bărbatului.

Omul o citi, o puse pe chiuvetă, o ridică și o mai citi o dată.

— Unul din ăia, mârâi el ducând berea la gură. Ce-a mai făcut de data asta?

Steve ridică din umeri și spuse:

— Ca de obicei, cred. Figura cu pijamaua sfâșiată. Numai că de data asta au apărut complicații, spuse el.

— Cum așa? Tu te ocupi de chestie, ha? Trebuie că e plăcut de tot.

Steve aprobă din cap. Uriașul scoase un rotocol de fum pe gură.

— Dă-i drumul, ocupă-te, spuse el.

— Nu te deranjează o descindere aici?

Uriașul râse cu poftă:

— Vorbești prostii, frățâne, spuse el destul de amuzat. Ești detectiv particular. Deci e o chestie care cere liniște. OK. Du-te și liniștește-o. Și dacă a fost o descindere – îmi pasă mie cât de-o cană de ceai. Du-te și fă-ți treaba. Stai sus cât e nevoie. Polițiștii nu-l deranjează pe Jack Stoianof. Steve se uită atent la individ. Nu spuse nimic. O vreme uriașul continuă să vorbească, păru chiar din ce în ce mai interesat de problemă.

— Pe urmă, continuă el, gesticulând cu trabucul, eu sunt milos. N-am tulburat niciodată o femeie. N-am arătat cu degetul niciodată.

Își termină berea și aruncă cutia într-un coș sub chiuvetă, și întinse mâna înainte, frecând ușor degetul mare și gros de următoarele două:

— Decât dac-a fost vorba de așa ceva, adăugă el.

Steve spuse cu voce liniștită:

— Ai mâini mari. Ai fi putut-o face tu.

— Ha?

Ochii lui mici și căprui, cornoși, încremeniră. Steve spuse:

— Da. Poate n-ai nici un amestec. Dar cu mâinile alea polițiștii îți vor da târcoale și nu se vor lăsa.

Uriaşul se clinti puţin spre stânga, depărtându-se de chiuvetă. Îşi lăsa dreapta să atârne spre şold, moale. Buzele i se strânseseră atât de tare că trabucul aproape că-i atinse nasul.

— Care-i schema, ha? lătră el. Ce vrei să-mi pui după cap, tipule? Ce.

— Termină, se oţări Steve. Cineva i-a făcut felul. Sugrumată. Sus, pe podea, sub pat. Pe la prânz, s-ar părea. Labe mari au făcut treaba – labe ca ale tale.

În ce priveşte scoaterea pistolului uriaşul a fost la înălţime. I-a apărut atât de brusc în mână încât părea să-i fi crescut acolo dintotdeauna.

Steve se încruntă la vederea pistolului şi nu făcu nici o mişcare. Uriaşul îl măsură din priviri.

— Eşti dur, spuse el. Am fost în ring destulă vreme ca să să-mi dau seama de stofa cuiva. Dur de tot, băiete. Dar nu eşti atât de dur ca plumbul. Spune repede tot.

— Am bătut la ea la uşă. Nici nu răspuns. Închizătoarea era una de aia care se trage singură. Am intrat. Era cât pe ce să n-o văd pentru că patul era lăsat şi ea stătuse pe el, citise o revistă. Nu erau semne de luptă. Am ridicat patul doar când să plec – şi era acolo. Foarte moartă, d-le Stoyanoff. Pune puşcoacea aia la o parte. Ai spus acum un minut că n-ai nimic împotriva poliţiştilor.

Uriaşul spuse aproape în şoaptă:

— Da şi ba. Nici prea fericit să-i văd nu sunt. Mă mai umflă din când în când. De cele mai multe ori pentru cercetări. Spuneai ceva despre mâinile mele, domnule.

Steve clătină din cap:

— A fost o încercare, spuse el. Avea urme de unghii pe gât. Dar văd că tu ți le rozi.

Era foarte palid. Transpirase pe buza de jos, în ţepii negri ai bărbii nerase. Era încă aplecat în faţă, tot încordat, când se auzi o bătaie dincolo de uşa de la bucătărie, în cea de la living, spre hol. Scârţâitul balansoarului conteni şi vocea ascuţită a femeii croncâni:

— Hei, Jack! Oaspeţi!

Uriaşul înălţă atent capul.

— Putoarea aia bătrână nu s-ar ridica din scaun nici dacă ar arde casa, spuse el răguşit.

Păşi spre uşă şi se strecură afară, încuind-o în urma lui.

Steve cercetă repede bucătăria din priviri. Exista o fereastră culisantă dincolo de chiuvetă, o trapă jos pentru găleata de gunoi şi pentru resturi, dar nici o altă uşă. Se întinse după cartea de vizită pe care Stoyanoff o lăsase pe uscătorul chiuvetei şi o puse la locul ei în buzunar.

Apoi scoase un pistol Detectiv Special cu țeava în jos, ca într-un toc.

Atât apucase să facă până când au răsunat împușcăturile dincolo de perete – puțin atenuate, dar încă bubuitoare într-o unică răpăială sonoră.

Steve făcu un pas înapoi și izbi ușa bucătăriei cu piciorul, cu toată talpa. Aceasta însă rezistă iar șocul îl fulgeră până în vârful capului și încheietura șoldului. Înjură, își luă un avânt pe toată lungimea bucătăriei și se izbi în ea cu umărul stâng. Cedă de data asta. Se năpusti în living. Femeia cu fața noroioasă stătea aplecată înainte în balansoar, cu capul întors într-o parte și cu o șuviță de păr sur căzută peste fruntea ei osoasă.

— Eșapamente, ha? spuse ea prosteste. S-au auzit destul de aproape. Trebuie să fi fost în alee.

Steve execută un salt de-a curmezișul încăperii, smuci ușa de la intrare și plonjă afară în hol.

Uriașul mai era încă pe picioare, la vreo trei metri de hol, în direcția ușii cu plasă de sârmă ce dădea direct în alee. Se agățase cu mâinile de perete. Pistolul îi zăcea la picioare. Genunchiul stâng i se îndoi și uriașul se ruină peste el.

O ușă se dădu brusc în lături și o femeie cu înfățișare amenințătoare aruncă o privire afară, apoi închise ușa imediat, trântind-o. Dincolo de ea, un aparat de radio își amplifică brusc volumul.

Uriașul se ridică de pe genunchiul stâng și piciorul începu să-i tremure violent înăuntrul pantalonului. Se lăsă pe ambii genunchi, apucă pistolul într-o mână și începu să se târască spre ușa de plasă. Apoi căzu fără veste lat pe burtă și începu să se târască astfel, zdrelindu-și fața de covorul aspru al holului.

Apoi încetă să se mai târască și încetă de fapt orice mișcare. Trupul i se muie și mâna care ținea pistolul i se deschise și acesta îi scăpă.

Steve izbi ușa de sârmă și ieși în alee. Un sedan gri accelera la capătul ei. Steve se opri, se îndreptă și ridică pistolul la orizontală dar automobilul dispăru după colț.

Un bărbat ieși afară în goană dintr-un alt bloc de peste drum. Steve trecu prin fața lui făcând gesturi să-i îndrepte privirea spre înainte. În timp ce alerga lăsă să-i alunece pistolul la loc în buzunar. Când ajunse la capătul aleii, sedanul gri nu se mai vedea. Steve luă colțul derapând până pe trotuar, încetini până ajunse la pas, apoi se opri.

O jumătate de stradă mai jos un bărbat tocmai reușise să-și parcheze mașina, ieși din ea și traversă trotuarul spre un expres. Seve îl urmări cum intră înăuntru, apoi își îndreptă pălăria și o luă pe trotuar spre expresul acela.

Intră înăuntru, își găsi un loc la teighea și comandă o cafea. Nu peste multă vreme se auziră sirenele.

Steve își bău cafeaua, mai ceru o ceașcă și o bău și pe aceea. Își aprinse o țigară și o luă la pas de-a lungul străzii spre Fifth, traversă apoi spre Hill, se întoarse până la capăt la Zborul Îngerilor și își scoase decapotabilul din parcare.

Conduse ținând-o spre vest, trecu de Vermont, până la micul hotel în care își luase în dimineața aceea o cameră.

PATRU.

Bill Dockery, șef de sală la Club Shalotte, se legăna pe călcâie și căska în intrândul slab luminat ce ducea spre salonul destinat servirii mesei. Era o oră moartă pentru afaceri, intervalul pentru cocktail era pe sfârșite și încă prea devreme pentru cină, și mult prea devreme pentru adevărata afacere a clubului, jocul de cărți în stil mare.

Dockery era un mardeiaș arătos într-o haină de seară albastru-nocturn, cu o garoafă sângerie la rever. Avea o frunte de două degete, părul negru și lins, trăsături plăcute, cam din topor însă, ochi câprui alerți și gene foarte lungi și întoarse, pe care îi plăcea să le coboare peste priviri ca să-i păcălească să-l provoace pe bețivii puși pe scandal.

Ușa de la intrarea foaiierului fu deschisă de portarul în uniformă și Steve Grayce își făcu intrarea înăuntru. Dockery făcu „Ho, hmm”, își lovi ușor dinții și își lăsă puțin greutatea în față. Păși fără grabă în lungul holului ca să-i iasă în întâmpinare celui ce intrase. Steve se opri imediat după ce trecu de prag și își plimbă ochii prin tot foaiierul pavoazat cu sticlă glasată, luminată ușor dinspre perete. Sticla avea, în vitraliu, corăbii cu pânzele întinse, fiare de junglă, pagode siameze, temple din Yukatan. Ușile erau niște dreptunghiuri de crom, ca ramele unor fotografii. Club Shalotte avea multă clasă, și murmurul de voci care răzbătea din barul de pe stânga abia se auzea. Muzica spaniolă în surdină care răzbătea peste voci era delicată ca un evantai sculptat.

Dockery înaintă câțiva pași și-și întinse în față capul lustruit:

— Vă pot fi cu ceva de folos?

— King Leopardi e aici?

Dockery își retrase capul la loc. Se arătă mai puțin interesat.

— Șeful de orchestră? Inaugurează mâine seară.

— M-am gândit c-ar putea fi pe-aici. Făcând repetiții sau ceva.

— Prieten?

— Ne știm. Nu caut slujbă și nici nu sunt un fanatic după muzică, dacă la asta te gândești.

Dockery se balansă pe călcâie. Personal era afon și Leopardi nu însemna pentru el mai mult decât o pungă cu arahide. Schiță un zâmbet.

— Era prin bar acum câteva clipe.

Arăta cu bărbia lui pătrătoasă într-acolo. Steve Grayce pătrunse în perimetrul barului.

Era plin cam o treime, cald și confortabil și nici prea întunecos, nici prea luminat. Mica orchestră spaniolă se afla într-un pasaj boltit, cântând în surdină mici melodii seducătoare care păreau mai mult amintiri decât sunete. Nu exista ring de dans. Exista doar un bar lung cu locuri confortabile, și mici mese rotunde din mozaic, nu mai aproape una de alta decât trebuie. Chelnerii zburau printre mese ca moliile.

Steve Grayce îl văzu pe Leopardi în colțul cel mai îndepărtat, în compania unei fete. Exista câte o masă liberă atât la stânga cât și la dreapta lui. Fata era una din acelea care îți tăiau respirația.

Părea înaltă și părul ei avea culoarea unei vâlvătăi privity printr-un nor de praf. Purta, în unghiul cel mai riscant posibil, o beretă ca un bicorn cu doi fluturi artificiali făcuți din pene festonate și prinse cu agrafe lungi de argint. Rochia îi era din lână de culoare roșu-burgund, iar vulpea argintie aruncată peste umăr avea cel puțin o jumătate de metru lățime. Avea ochi mari, albaștri-fumurii, și părea că se plictisește. Cu mâna stângă înmănușată în vârtea alene un mic pahar pe tăblia mesei.

Leopardi stătea în fața ei, vorbind aplecat. Umerii îi păreau foarte largi într-o haină flaușată de lână, de culoarea cromului. Deasupra gulerului, părul părea un punct negru pe gâtul lui bronzat. Râdea peste tăblia mesei când Steve se apropie, și râsul lui suna încrezător și sarcastic.

Steve se opri, apoi trecu îndărătul mesei vecine. Mișcarea fu prinsă de Leopardi cu coada ochiului. Capul lui se întoarse, păru iritat, apoi ochii i se dilatară și scânteiară și întregu-i trup se întoarse încet, ca o jucărie trasă cu cheia.

Leopardi își lăsă ambele mâini destul de mici și de îngrijite pe tăblia mesei, de-o parte și de alta a unui pahar cu picior. Zâmbi. Apoi își împinse scaunul în spate și se ridică. Înălță un deget și își atinse mustața subțire, cu o delicatețe teatrală. Apoi spuse târăgănat, dar limpede:

— Mă, pui de lele!

Un bărbat de la una din mesele vecine întoarse capul și se încruntă. Un chelner care pornise în direcția lor se opri din drum, apoi dispăru undeva printre mese. Fata se uită la Steve și se sprijini cu spatele de pernele banchetei, își umezi vârful unuia din degetele mâinii drepte și-și netezi o sprânceană castanie.

Steve rămase nemișcat. I se înroșiră brusc pomeții obrazilor. Spuse liniștit:

— Ai uitat ceva la hotel noaptea trecută. Cred că ar trebui să faci ceva în privința asta. Uite aici.

Scoase din buzunar o hârtie împăturită și i-o întinse. Leopardi o luă, zâmbind încă, o deschise și o citi. Era o coală de hârtie galbenă cu bucăți de hârtie albă lipite pe ea. Leopardi boți hârtia și o lăsă să-i cadă la picioare.

Făcu un pas lejer spre Steve și repetă mai tare:

— Mă, pui de lele!

Bărbatul care întorsese capul prima oară se ridică iritat în picioare. Spuse răspicat:

— Nu-mi place genul acesta de limbaj folosit în fața soției mele.

Fără ca măcar să se uite la tip, Leopardi spuse:

— Să te ia dracu și pe tine și pe soția ta.

Fața bărbatului se făcu de un roșu întunecat. Femeia care era cu el se ridică în picioare, înșfăcă o poșetă și o haină și se îndreptă spre ieșire. După un moment de indecizie bărbatul se luă după ea. Toată lumea din local întoarse acum privirile. Chelnerul care se făcuse pierdut printre mese ieși în foaierul de la intrare printre ușile batante, cu pași precipitați.

Leopardi mai făcu un pas, unul mai lung de data aceasta, și-l pocni pe Steve Grayce în falcă. Steve se dezechilibra din cauza loviturii, făcu un pas îndărăt și se sprijini cu mâna de o altă masă unde deranjă un pahar. Se întoarse să-și ceară scuze de la perechea în cauză. Leopardi făcu un salt foarte rapid înainte și-l lovi îndărătul urechii.

Dockery apărui la intrare, despărți doi chelneri cum ai decoji o banană și se avântă în lungul sălii arătându-și toți dinții.

Steve se înecă puțin și se feri. Se întoarse cu fața și spuse răgușit:

— Stai o clipă, nu fi prost, asta nu e tot. mai este.

Leopardi fu iar lângă el într-o clipă și-l lovi din plin în gură.

Sângele țâșni din buza lui Steve, se prelinse la colțul gurii și-i luci pe bărbie. Fata cu părul roșu se întinse după poșetă, albă la față de mânie, și începu să se ridice de la locul ei din spatele mesei.

Leopardi se întoarse brusc pe călcâie și plecă. Dockery întinse o mână să-l oprească. Leopardi i-o mătură la o parte și-și văzu de drum, ieșind afară din perimetrul barului.

Fata cea înaltă și cu părul roșu își puse poșeta la loc pe masă și lăsă să-i cadă batista pe podea. Îl privi pe Steve liniștită, apoi spuse calmă:

— Șterge-ți sângele de pe bărbie înainte să-ți picure pe cămașă.

Avea o voce blândă, răgușită, cu un anume tremolo în ea.

Dockery veni la ei cu fața încruntată, îl prinse pe Steve de un braț și puse ceva putere în propriul gest:

— Ajunge, tu asta. Haidem!

Steve nu se clinti din loc, cu picioarele proptite, continuând s-o privească pe fată. Își tamponă buza cu o batistă. Schiță un zâmbet.

Dockery nu-l putu mișca un centimetru. Dockery luă mâna, făcu semn către doi chelneri care săriră în spatele lui Steve, fără să-l atingă însă.

Steve își pipăi grijuliu buza și privi la sângele de pe batistă. Se întoarse spre cei ce se aflau la masa din spatele lui și spuse:

— Sunt dezolat. M-am dezechilibrat puțin.

Fata al cărei pahar se vărsase își tampona rochia cu un mic șervețel ajurat. Îi zâmbi ușor și spuse:

— N-a fost vina dumneavoastră.

Brusc, cei doi chelneri îl prinseră pe Steve de mâini, pe la spate. Dockery făcu un semn din cap și ei îi dădură iar drumul. Dockery spuse cu maxilarul încleștat:

— Tu l-ai lovit?

— Nu.

— I-ai spus ceva care să-l facă să te lovească?

— Nu.

Fata de la colțul mesei se aplecă să-și ridice batista căzută. Asta păru să-i ia destul de mult timp. Până la urmă o ridică și se retrase iar la colțul din spate al mesei. Spuse cu răceală:

— E adevărat, Bill. A fost una din acele frumoase ieșiri cu care King își tratează publicul.

Dockery spuse:

— Așa? și clătină din cap pe gâtul lui gros și puternic. Apoi rânji și privi iar spre Steve.

Steve spuse posac:

— Mi-a ars trei pumni, unul pe la spate, fără să-i dau niciunul înapoi. Pari a fi destul de zdravăn. Încearcă și vezi dacă poți.

Dockery îl măsură din ochi. Spuse fără să ridice vocea:

— Ai câștigat. N-am putut. Valea! Strigă el către chelneri.

Aceștia se făcură nevăzuți. Dockery își miroși garoafa și spuse liniștit:

— Nu admitem încăierări aici.

Îi zâmbi fetei din nou și plecă, spunând câte-o vorbă ici și colo, pe la mese. Ieși pe ușile care dădeau în foaier.

Steve își tamponă buza, își puse batista în buzunar și rămase cercetând podeaua.

Roșcata spuse calm:

— Cred că e la mine ceea ce cauți – în batista mea. Nu stai jos?

Vocea ei avea un ton familiar, de parcă ar mai fi auzit-o cândva.

Se așeză dincolo de ea, în scaunul pe care stătuse Leopardi.

Roșcata spuse:

— Eu plătesc. Eu eram cu el.

Steve spuse chelnerului:

— Coca cu nițel biter.

Chelnerul întrebă:

— Doamna?

— Brandy cu sifon. Pune puțină apă în brandy, te rog.
Chelnerul se înclină și se depărtă. Fata spuse amuzată:

— Coca cu nițel bitter. Asta-mi place mie la Hollywood. Că întâlnești atâția nevrotici.

Steve o privi în ochi și spuse aproape în șoaptă:

— Beau rar, genul acela de băutori care ies la o bere și se trezesc la Singapore cu barba crescută de tot.

— Nu cred o iotă. Îl știi pe King de multă vreme?

— L-am întâlnit noaptea trecută. Nu ne-am împăcat prea bine.

— Mi-am cam dat seama, râse ea. Avea un răs și acesta plin și plăcut.

— Dați-mi hârtia aceea, doamnă.

— Oh, încă un bărbat din cei fără răbdare. E timp destul.

Batista cu hârtia galbenă boțită înăuntru era ținută strâns în pumnul ei înmănușat. Degetul mijlociu al mâinii drepte i se juca cu o sprânceană.

— Nu joci cumva în filme?

— Drace, nu.

— Nici eu. Sunt prea înaltă. Bărbații frumoși trebuie să poarte catalige ca să mă poată strânge în brațe.

Chelnerul așeză băuturile pe masa din fața lor, făcu cu șervetul o volută grațioasă în aer și plecă.

— Nu-mi place chestia asta cu doamnă. Miroase a polițist.

— Nu-ți știu numele.

— Nici eu pe-al tău. Unde l-ai cunoscut pe Leopardi?

Steve oftă. Muzica micii orchestre spaniole avea acum un melancolic ton minor, dominat de sunetul în surdină al tigvelor.

Steve ascultă cu capul înclinat într-o parte. Spuse:

— Coarda mi e cu jumătate de ton mai jos. Un efect drăguțel.

Fata îl privi cu un interes sporit.

— Nu mi-aș fi dat seama niciodată, spuse ea. Și se zice că aș fi o cântăreață destul de bună. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

El spuse pe un ton serios:

— Noaptea trecută mai eram detectivul casei la hotelul Carlton. Îmi spuneau funcționar de noapte, dar eram detectivul hotelului. Leopardi se cazase acolo și a făcut-o cam lată. L-am dat afară și am fost concediat.

Fata spuse:

— Ah. Încep să înțeleg. El era Regele și tu erai – dacă pot ghici – un cavaler cam dur al ordinului detectivilor hotelieri.

— Așa ceva. Acum te rog.

— Încă nu mi-ai spus cum te cheamă.

El își căută portmoneul, scoase din el una din cărțile de vizită nou-nouțe și o întinse peste masă. Își sorbi băutura în timp ce ea o examina.

— Un nume drăguț, spuse ea rar. Dar adresa nu e foarte bună. Și detectiv particular nu sună bine. Ar fi trebuit Investigații cu litere mici, în colțul din stânga jos.

— Mici de tot ar fi trebuit să fie, râse Steve. Acum, te rog.

Ea se întinse fără veste peste masă și lăsă să cadă ghemotocul boțit de hârtie în palma lui.

— Evident nu l-am citit – și, tot evident, mi-ar place să știu ce scrie acolo. Atâta încredere poți să-mi acorzi, sper – citi iar cartea de vizită și adăugă – Steve. Da, și biroul tău ar trebui să fie într-un edificiu georgian sau foarte foarte modernistic de pe Sunset Bvd. Numărul cutare-și-cutare. Și hainele tale ar trebui să fie foarte țipătoare. Foarte țipătoare, spun, Steve. Ca să treci neobservat în acest oraș trebuie să fii o explozie de culoare.

El râse. Ochii lui afundați și negri aveau luminițe în ei. Ea puse cartea de vizită undeva în poșetă, își aruncă cu un gest blana peste umăr și bău aproape jumătate din pahar.

— Trebuie să plec.

Făcu semn chelnerului și plăti nota. Chelnerul se depărtă și ea se ridică în picioare.

Steve spuse ridicând vocea:

— Șezi.

Ea îl privi uimită. Apoi se așeză din nou și se rezemă de perete, încă uitându-se la el. Steve se aplecă peste masă și întrebă:

— Cât de bine îl cunoști tu pe Leopardi?

— Ne-am văzut uneori în câțiva ani de zile. Dacă asta te privește în vreun fel. Să nu faci pe deșteptul. Am cântat cândva în programele lui, dar nu multă vreme. Nu poți să cânti pentru Leopardi – dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Te aflai cu el la un pahar.

Ea dădu din cap în semn de aprobare, apoi ridică din umeri:

— El deschide aici mâine seară. Încerca să mă convingă să cânt iar pentru el. Am spus nu, dar poate că va trebui totuși s-o fac, o săptămână sau două. Cel care deține Club Sharotte deține și contractul meu – și studioul de radio unde lucrez destul de mult.

— Băftosul Walters, spuse Steve. Se spune că e dur, dar corect. Nu l-am întâlnit niciodată, dar mi-ar place să-l întâlnesc. La urma urmelor va trebui și eu să trăiesc. Aici.

Se întinse și el peste masă și lăsă să-i cadă ghemotocul de hârtie.

— Numele fiind.

— Dolores Chiozza.

Steve îl repetă târăgănat:

— Îmi place și cum cânti. Te-am ascultat de multe ori. Nu încerci să înfrumusezezi un cântec, ca majoritatea acestor inimi frânte în vogă.

Ochii lui radiau. Fata întinse hârtia pe masă și o citi pe îndelete. Apoi întrebă îngândurată:

— Cine a rupt-o?

— Leopardi, cred. În noaptea trecută bucățelele erau în coșul de hârtii. Eu le-am pus laolaltă, după ce-a plecat el. Tipul are nerv, sau primește chestii de-astea atât de des încât nici nu le mai bagă în seamă.

— Sau o fi crezut că e o glumă.

Ea se uită la el din cealaltă parte a mesei, apoi împături hârtia și i-o întinse înapoi.

— Poate. Dar dacă este genul de tip care am auzit eu că este – unul va ține să fie deasupra și celălalt nu se va mulțumi să încerce doar să-l dea jos.

Dolores Chiozza spuse:

— E genul de tip de care ai auzit că este.

— Unei femei nu-i va fi greu să ajungă lângă el – să spunem, unei femei cu pistol.

Ea continua să-l privească neclintită.

— Nu. Și toată lumea o va ajuta, dacă mă-ntrebi pe mine. Dacă aș fi în locul tău, aș lăsa naibii toată povestea asta. Dacă el vrea protecție – Walters poate face în jurul lui un zid mai bun decât poliția. Dacă nu vrea – cui îi pasă? Mie nu. În nici un caz mie.

— Ești destul de dură și 'mneata, d-șoară Chiozza – când e vorba de unele lucruri.

Ea nu spuse nimic. Fața i se albise destul de mult și se asprise și mai mult.

Steve își termină băutura, împinse scaunul și se întinse să-și ia pălăria. Se ridică în picioare:

Mulțumesc foarte mult pentru tratație, Miss Chiozza. Acum că ne cunoaștem voi fi cu atât mai încântat să vă ascult cântecele.

— Ești al naibii de formal, așa dintr-odată, spuse ea.

El râse:

— La revedere, Dolores.

— La revedere, Steve. Noroc, pe tărâm detectivistic.

Dacă aud ceva îți voi spune.

El se întoarse și ieși printre mese părăsind incinta barului.

CINCI.

În seara răcoroasă de toamnă luminile Hollywood-ului și ale Los Angeles-ului îl întâmpinară clipind. Razele proiectoarelor măturau cerul fără nori de parcă ar fi fost în căutarea unor bombardiere.

Steve își scoase decapotabilul din parcare și conduse spre răsărit de-a lungul bulevardului Sunset. La Sunset & Fairfax cumpără un ziar de seară și trase la bordură ca să se uite prin el. Nu era nimic despre Court Street 118.

Își continuă drumul, cină la un mic local de lângă hotelul său, apoi intră la un film. Când ieși își cumpără o ediție locală a lui Tribune, un ziar de dimineață. De data aceasta erau prezente ambele cazuri.

Poliția considera că Jack Stoyanoff putea să fi fost cel ce sugrumase fata, dar nu existau urme de viol. Era descrisă ca fiind stenografă, în prezent fără serviciu. Nu i se dădea fotografia. Există o fotografie a lui Stoyanoff care părea retușată după una din fișierul poliției. Poliția era în căutarea unui individ care vorbise cu Stoyanoff chiar înainte ca acesta să fie împușcat. Câțiva relataseră că era vorba de un bărbat înalt în costum de culoare închisă. Asta era toată descrierea pe care o avea poliția – sau pe care o făcea publică.

Steve zâmbi acru, se opri la local pentru o ultimă ceașcă de cafea și urcă la el în cameră. Mai erau câteva minute până la unsprezece. În timp ce deschidea ușa, telefonul începu să sune.

Închise ușa și rămase în întuneric încercând să-și aducă aminte unde era telefonul. Se duse drept la el, pisicește, prin încăperea cufundată în întuneric, se așează în fotoliu și-l ridică de pe raftul de jos al unei măsuțe. Duse receptorul la ureche și spuse: „Alo?”

— Steve e acolo?

Era o voce plină și răgușită, joasă și vibrantă. Conținea o notă de neliniște.

— Da, Steve e aici. Te aud. Știu cine ești.

Urmă un râs ușor și sec:

— Poate c-o să ajungi până la urmă și detectiv. Și se pare că eu voi fi cea care-ți va oferi primul caz. Poți veni imediat până la mine? Douăzeci-patru-doisprezece. Renfrew Nord, deși nu există Renfrew Sud, prima intersecție mai jos de Fountain. E un fel de camping. Căsuța mea e ultima din șir, în spate.

Steve spuse:

— Da. Bine. Ce s-a întâmplat?

Urmă o pauză. Un claxon se auzi afară, în fața hotelului. Un val de lumină albă trecu peste tavan de la vreo mașină care dădea colțul în susul străzii. Vocea cea joasă spuse încet:

— Leopardi. Nu mai pot scăpa de el. A. leșinat la mine în dormitor.

Urmă un chicot care nu se potrivea deloc cu vocea.

Steve ținea telefonul atât de aproape încât începu să-l doară tâmpla. Dinții i se încleștară în întuneric. Spuse sec, cu o voce surdă, arțăgoasă:

— Dha. Te va costa vreo douăzeci de dolărei.

— Evident. Grăbește-te, te rog.

El închise, rămase așa în întuneric, respirând anevoie. Își împinse pălăria spre spate, apoi trase iar în față cu un gest inciudat și râse tare:

— La naiba, zise el. E de fapt genul acesta de femeie.

Douăzeci-patru-doisprezece Renfrew nu era tocmai un camping. Era nu şir decalat de şase căsuţe, toate dând în aceeaşi alee, dar în aşa fel aşezate încât nu existau două cu intrarea faţă-n faţă. În spate era un zid de cărămidă şi dincolo de zidul de cărămidă o biserică. Mai aveau o peluză lungă şi îngustă, de gazon alburui sub lună.

Uşa urma după două trepte, cu felinare de ambele părţi şi cu grătar forjat peste vizor. Acesta se deschise când bătu, şi faţa unei fete câtă afară, o faţă mică şi ovală cu o gură ca arcul lui Cupidon, sprâncene arcuite şi pensate, păr şaten frizat în vălurele. Ochii îi erau ca două castane noi şi lustruite.

Steve lăsa să-i cadă ţigara şi o strivi cu piciorul.

— Miss Chiozza. Mă aşteaptă. Steve Grayce.

— Miss Chiozza s-a culcat, domnule, spuse fata cu o grimasă aproape insolentă din buze.

— Las-o baltă, fetiço. Ai auzit, sunt aşteptat.

Vizorul îi fu trântit în faţă. Aşteptă, privind în urmă încruntat, de-a lungul aleii înguste şi luminate de lună, spre stradă. OK. Deci aşa se stăteau lucrurile – mă rog, douăzeci de dolari meritau oricum o plimbare pe lună.

Se auzi yala şi uşa se deschise larg. Steve trecu pe lângă cameristă într-o încăpere caldă şi plăcută, împodobită în stil vechi, cu creton. Lămpile nu erau nici vechi nici noi şi erau destule – puse unde trebuie. Exista şi un cămin în spatele unei apărători de cupru, o canapea aşezată în apropiere, o radiocombină cu bar în colţ.

Camerista rosti înţepată:

— Regret, domnule. Miss Chiozza a uitat să-mi spună. Luaţi loc, vă rog.

Vocea îi era moleşită şi părea să nu fie vocea ei naturală. Fata îl lăsa şi ieşi pe o uşă din partea cealaltă a încăperii – fustă scurtă, ciorapi de mătase naturală, tocuri cui de patru inch.

Steve se aşeză, îşi puse pălăria pe genunchi şi privi încruntat la perete. O uşă batantă se izbi închizându-se. Scoase o ţigară şi o răsuci între degete, o presă apoi cu bună ştiinţă până când o aduse în starea de hârtie plată şi tutun sfărâmat. O aruncă dincolo de apărătoarea focului.

Dolores Chiozza se îndrepta spre el. Purta o pijama de interior din catifea verde legată cu un cordon cu ciucuri aurii. Învârtea capătul cordonului de parcă ar fi avut intenţia să-l transforme în lasou. Afişa un zâmbet vag şi artificial. Părea să se fi spălat şi frecat vârtos pe faţă iar genele îi erau albăstrii şi clipeau des.

Steve se ridică şi privi cum i se îtesc papucii de marochin verde de sub manşetele pijamalei în timpul mersului. Când fu aproape de el îşi ridică privirile spre faţa ei şi spuse posac:

— Bună.

Ea îl privi foarte fix, apoi vorbi cu o voce acută şi transpusă:

— Știu că e târziu, da' mai știu că avem de discutat. Dar nu stai jos?

Întoarse foarte puțin capul într-o parte, părând că trage cu urechea la ceva.

Steve spuse:

— Nu mă culc niciodată înainte de ora două. Asta cam așa e.

Ea se duse și apăsă pe butonul unei sonerii de lângă cămin. După un moment camerista apăru în spațiul ușii.

— Adu niște cuburi de gheață, Agatha. Apoi te poți duce acasă, s-a făcut deja destul de târziu.

— Da, d'mnă.

Fata dispăru.

Se lăsă o liniște aproape țiuitoare până când fata asta neobișnuit de înaltă scoase absentă o țigaretă dintr-o cutie, o puse între buze iar Steve trase neîndemânatic un chibrit pe talpa pantofului. Ea împinse capătul țigaretei în flacăra acestuia în timp ce ochii ei albaștri-fumurii priveau foarte fix în cei negri ai lui. Ea făcu un semn foarte ușor din cap.

Camerista se întoarse cu o frapieră de aramă plină cu gheață. Trase o măsuță joasă cu tăblie de alamă între ei, în fața canapelei, puse vasul cu gheață pe aceasta, apoi un sifon, pahare și lingurițe, și o sticlă triunghiulară ce părea să conțină un whisky foarte bun, doar că era ascunsă de o lucrătură filigranată în argint și acoperită cu un dop decantor.

Dolores Chiozza spuse pe un ton formal:

— Vrei să prepari dumneata băutura?

El prepară două porții, le amestecă și-i întinse una ei.

— Prea slabă, spuse ea.

El mai adăugă whisky și i-o dădu înapoi. Ea spuse:

— Acum e bună, și se lăsă pe spătarul canapelei.

Camerista intră din nou în încăpere. Avea o pălărie roșie, mică și îndrăzneată, fixată pe părul ei șaten și ondulat și purta o haină gri, tivită cu blană fină. Mai avea o geantă neagră de brocart care ar fi putut ascunde conținutul unui întreg frigider de capacitate medie. Spuse:

— Noapte bună, miss Dolores.

— Noapte bună, Agatha.

Fata ieși pe ușa din față, închizând-o cu grijă. Apoi tocurile ei țâcăniră pe alee. Ceva mai departe se auzi portiera unui automobil deschizându-se și închizându-se, pe urmă motorul pornind. Zgomotul lui se stinse curând. Era o zonă liniștită.

Steve își lăsă paharul pe masa de alamă și privi discret la fata cea înaltă, spunând cu asprime:

— Asta înseamnă că ne-am descotorosit de ea?

— Da. Se duce acasă cu propria-mi mașină. Mă aduce cu ea la studio – când mă duc acolo, cum am făcut în noaptea asta. Mie nu-mi place să conduc automobilul.

— Ei, ce mai aștepti acum?

Fata cu părul roșu privea țintă la gura căminului apărat de grătar și la focul neaprins dincolo de el. Un mușchi îi tresări pe obraz. După un moment spuse:

— Ciudat că te-am chemat pe tine și nu pe Walters. El m-ar fi putut apăra mai bine decât o poți face tu. Doar că el nu m-ar fi crezut. Mi-am închipuit că tu mă vei crede. Nu eu l-am invitat pe Leopadi aici. După câte știu eu, noi doi suntem singurii pe lumea asta care știm că se află aici.

Ceva în vocea ei îl făcu pe Steve să tresară ca un arc.

Ea scoase o batistă mică și ajurată din buzunarul de la piept al pijamalei de catifea verde, o scăpă pe podea, o ridică repede și o apăsă pe buze. Brusc, fără să scoată nici un sunet, începu să tremure ca o frunză. Steve spuse precipitat:

— Ce naiba, pot să-l îndoi pe pungașul ăsta și să-l vâr în buzunar. Am făcut-o și noaptea trecută – iar noaptea trecută avea un pistol cu care a tras în mine.

Ea întoarse capul spre el. Ochii ei erau foarte mari și priveau țintă:

— Doar că nu avea cum să fie pistolul meu, spuse ea cu voce moartă.

— Ha? Sigur că nu. cum.?

— De data aceasta e pistolul meu, spuse ea privindu-l în ochi. Spuneai că o femeie cu un pistol îi poate face felul foarte ușor.

El se uita numai la ea. Fața lui era albă ca varul și scoase un sunet vag din gât.

— Nu e beat, Steve, spuse ea blând. E mort. În pijama galbenă, în patul meu. Cu pistolul meu în mână. N-ai crezut că e numai beat – nu-i așa, Steve?

El se ridică în picioare dintr-o singură mișcare iute, apoi înțepeni de tot, privind în jos la ea. Își trecu limba peste buze și după multă vreme și-o mobiliză pentru a scoate câteva cuvinte:

— Să mergem să-l vedem, spuse el cu voce răgușită.

ȘASE.

Camera era în partea din spate a casei, pe stânga. Fata scoase o cheie din buzunar și descuie ușa. Pe masă se afla o lampă joasă, iar jaluzelele erau lăsate. Steve intră pe lângă ea, pășind pe vârfuri ca o pisică.

Leopardi zăcea drept în mijlocul patului, un bărbat mare, greu și mut, moartea făcându-l să pară artificial și parcă din ceară. Chiar și mustața îi părea falsă. Ochii pe jumătate deschiși, cu globii aurii ca niște bile, păreau să nu fi fost vii niciodată. Zăcea pe spate, peste cearșaf, și

cuverturile erau întoarse peste tăblia patului. „Regele” era într-o pijama de mătase galbenă, dintr-o singură bucată, cu gulerul răsfrânt. Era lungă și subțire. Pe piept era întunecată din pricina sângelui care îmbibase mătasea ca pe o sugativă. Avea urme de sânge și pe gâtul gol și bronzat.

Steve nu-și lua ochii de pe el rostind fără nici un fel de inflexiune:

— Regele în galben. Am citit cândva o carte cu acest titlu. Îi plăcea galbenul, cred. I-am împachetat câteva lucruri noaptea trecută. Dar galben de frică sau laș n-a fost niciodată. De obicei tipii ca el sunt, sau nu?

Dolores se duse până în colțul camerei, se așeză într-un fotoliu moale și privi în podea. Era o cameră frumoasă, modernistă în același grad în care livingul era conceput să fie simplu. Avea pe jos un covor încrustat și o masă de toaletă fantezistă, cu oglindă în partea de sus, cea de jos fiind un fel de birou cu sertare. La oglinda de sus avea o aplică semicilindrică din sticlă glasată. În colț se afla o masă de sticlă având pe ea un ogar de cristal și veioza cu cel mai lung abajur cilindric pe care Steve îl văzuse vreodată.

După ce înregistră toate acestea își îndreptă din nou privirile asupra lui Leopardi. Ridică cu precauție pijamaua lui King și examinează rana. Aceasta era chiar deasupra inimii și pielea era pârlită și marmorată în zonă. Nu era prea mult sânge. Murise într-o fracțiune de secundă.

Un mic Mauser automat zăcea cuibărit în mâna lui dreaptă, peste a doua pernă a patului.

— De-a dreptul artistic, spuse Steve arătând cu degetul rana. Daaa, frumos tușeu. Rană tipică de contact, așa spune. Și-a tras chiar bluza de la pijama în sus. Auzisem eu că se fac astfel de gesturi. Un Mauser 763 la îndemână. Sigur e pistolul tău?

— Da, spuse ea continuând să privească în podea. Era în sertar în camera de zi – neîncărcat. Dar erau și gloanțe acolo. Nici nu știu de ce. Mi l-a dat cineva, cândva. Nu știam nici măcar cum se încarcă.

Steve zâmbi. Privirile ei se ridicară brusc, îi văzu zâmbetul și avu un frison.

— Nu mă aștept să mă creadă nimeni, spuse ea. Cred că putem la fel de bine să chemăm poliția.

Steve aprobă absent din cap, își puse în gură o țigară și o făcu să se miște în sus și în jos cu buzele încă umflate de la lovitura de pumn a lui Leopardi. Aprinse un chibrit pe unghie, expiră un mic nor de fum și spuse calm:

— Polițiștii nu. Încă nu. Povestește-mi de-a fir a păr.

Fata cu părul roșu începu:

— Cânt la KFOC, știi. Trei nopti pe săptămână, un program de reclamă de nu sfert de oră pentru automobile. Noaptea trecută era tocmai o astfel de noapte. Agatha și cu mine ne-am întors acasă – oh,

cam pe la zece jumătate. La ușă mi-am amintit că nu mai este nici o picătură de sifon, așa că am trimis-o pe ea înapoi la magazinul de spirtoase, trei străzi mai încolo, și am intrat în casă de una singură. Plutea un miros ciudat înăuntru. Nu știu ce anume. De parcă ar fi trecut pe acolo mai mulți bărbați, cumva. Când am intrat în dormitor – el era exact așa cum îl vezi acum. Am văzut pistolul și m-am apropiat și m-am uitat și atunci mi-am dat seama c-o sfeclisem. N-am știut ce să fac. Chiar dacă poliția m-ar fi scos din cauză, oriunde aş fi mers de aci înainte.

Steve o întrerupse:

— A intrat înăuntru – cum?

— Nu știu.

— Continuă, zise el.

— Am încuiat ușa. Apoi m-am dezbrăcat – cu asta în patul meu.

Am intrat în baie să fac un duș și să-mi adun mințile, dacă le mai aveam. Am încuiat ușa când am părăsit încăperea și am luat cheia cu mine. Agatha se întorsese deja, dar nu cred să fi văzut. Ei bine, am făcut duș și asta m-a mai pus pe picioare. Apoi mi-am pus un pahar și după aceea am intrat iar aici și te-am sunat.

Ea se opri și-și muie vârful unui deget și-și netezi cu el capătul sprâncenei drepte.

— Asta-i tot Steve. Absolut totul.

— Servitorii pot fi foarte curioși. Și această Aghata e mai curioasă ca alții – dacă nu mă înșel eu.

Se duse până la ușă și examinează încuietoarea.

— Pun pariu că în casă există trei sau patru chei care îi pot veni de hac ăsteia.

Se îndreptă spre ferestre și le pipăi încuietorile, apoi privi în jos, prin sticlă, la rama stururilor. Spuse ca într-o doară, peste umăr:

— King era cumva îndrăgostit de tine?

Vocea ei fu ascuțită, aproape furioasă.

— El n-a fost niciodată îndrăgostit de vreo femeie. Acum câțiva ani la San Francisco, când am fost pentru o vreme cu orchestra lui, a existat o anume publicitate mondenă pe socoteala noastră. Fără nici un temei. A fost reluată aici în conferința de presă, ca să dea amploare deschiderii lui. Îi spuneam în după-amiaza asta că nu sunt dispusă să accept o astfel de chestie, că nu vreau să fiu asociată cu el în mintea nimănui. Viața lui particulară era dezgustătoare. Să te ții de nas. Toată lumea din branșă știe asta și nu e o branșă în care să crească prea des margarete.

Steve spuse:

— Dormitorul e singurul loc în care n-a avut acces?

Fata roși la rădăcina părului său stacojiu.

— Sună jegos, spuse el. Dar trebuie să privesc lucrurile pe toate fețele. E adevărat, nu?

— Da. Cred că da. Dar n-aș putea spune neapărat că singurul.

— Ieși; du-te dincolo și fă-ți rost de ceva de băut.

Ea se ridică și-l privi direct în ochi peste pat.

— Nu l-am omorât eu, Steve. Nu i-am dat drumul în casă în noaptea asta. Nu știam că va veni încoace, sau că are vreun motiv să vină încoace. Poți să mă crezi, poți să nu mă crezi. Dar ceva nu e coșer aici. Leopardi este ultimul om de pe pământ care să-și ia singur scumpa lui viață.

Steve spuse:

— Nici nu și-a luat-o, îngeraș. Du-te dincolo și puneți un pahar. A fost ucis. Toată trășenia e o făcătură ca să-l scoată în față pe Walters Elefantul. Acum du-te.

El rămase tăcut, neclintit, până când zgomotele pe care le percepu îi confirmară că ea era în salon. Apoi își scoase batista, desprinsă pistolul din mâna dreaptă a lui Leopardi și îl șterse grijuliu peste tot în exterior, dizlocă magazia și o șterse și pe aceasta, scoase gloanțele și le șterse pe fiecare, îl scoase și pe cel de pe țeavă și-l șterse și pe acesta. Încărcă la loc pistolul și-l puse iar în mâna dreaptă a lui Leopardi și-i strânse degetele în jurul armei împingându-i degetul să ajungă pe trăgaci. Apoi lăsă să cadă mâna de la sine la loc pe pernă. Pipăi prin hainele de pat și găsi tubul tras și ejectat, îl șterse și apoi îl puse unde îl găsisese. Duse batista la nas, o miroși strâmbându-se, ocoli patul spre un dulap de haine și-i deschise acestuia ușa.

— Cam neglijent cu hainele, băiete, spuse el încet.

Haina flaușată de culoare crem atârna acolo, pe umeraș, peste niște pantaloni gri închiși cu o curea din piele de șarpe. O cămașă galbenă de satin și o cravată de culoarea vinului atârnavă peste ele. O batistă ce se asorta cu cravata ieșea neglijent de vreo patru inch din buzunarul de la piept al hainei. Jos se afla o pereche de pantofi maronii din piele de antilopă și niște ciorapi cu jartiere. Și nu departe erau niște chiloți din satin galben, cu inițialele brodate gros cu negru.

Steve scotoci atent în buzunarele pantalonilor gri și scoase un port-chei din piele. Ieși din cameră, străbătu tot lungul coridorului și ajunse în bucătărie. Aceasta avea o ușă glisantă, o încuietoare bună cu arc ce avea cheia în broască. Scoase cheia și încercă dacă se potrivește alta din legătura de port-chei, nu găsi să se potrivească niciuna, puse la locul ei prima cheie și se duse în salon. Deschise ușa de la intrare, ieși afară și o încuiie iar, fără să arunce nici o privire spre fata ghemuită într-un colț al sofalei. Încercă cheile în broască, și până la urmă găsi una care se potrivea. Descuie și intră iar în casă, se întoarse în dormitor și puse legătura de chei la loc, în buzunarul pantalonilor gri. Apoi reveni în salon.

Fata era încă ghemuită și nemișcată, uitându-se la el.

El se opri cu spatele la cămin și pufăi din țigară.

— Agatha a fost cu tine la studio tot timpul?
Ea confirmă dând din cap.
— Cred că da. Deci el avea o cheie. Asta ai verificat acum, nu-i așa?

— Da. Agatha e de multă vreme la tine?
— Cam de un an.
— Fură de la tine? Mărunțișuri, vreau să zic?
Dolores Chiozza dădu din umeri a lehamite:
— Ce contează? Cele mai multe fac asta. Puțină cremă de față sau pudră, o batistă, o pereche de ciorapi din când în când. Da, cred că a furat de la mine. Ele văd treaba asta ca fiind mai mult sau mai puțin îndreptățită.

— Nu și cele cuminți, ingeraș.
— Eh – orele o pun la încercare. Eu lucrez noaptea, și adesea sosesc acasă foarte târziu. Ea e și costumieră, nu numai cameristă.
— Altceva nu știi despre ea? Cocaină sau hașis? Ridică cu paharul? A avut vreodată crize de râs?
— Nu cred. Ce are asta a face cu ce s-a întâmplat, Steve?
— Doamnă, a vândut cuiva o cheie de la apartamentul tău. Asta e evident. Tu nu i-ai dat una, proprietarul nu i-a dat, dar Agatha avea una. Deci?

Ochii ei aveau o expresie surprinsă. Buzele îi tremurară puțin, nu mult. Paharul era neatins în dreptul ei. Steve se aplecă și bău puțin din el.

Ea spuse făcând pauze între cuvinte:
— Ne pierdem vremea, Steve. Trebuie să chemăm poliția. Nimeni nu mai poate face nimic. Sunt terminată ca persoană cu renume, chiar dacă nu și ca doamnă în general. Se va crede c-a fost o ceartă de îndrăgostiți și că eu l-am împușcat și cu asta basta. Dacă i-aș putea convinge că n-am făcut-o eu, atunci înseamnă că el s-a împușcat în patul meu, și tot terminată sunt. Așa că mai bine să fiu pregătită să fac față balamucului.

Steve spuse calm:
— Uite, aici. Mama obișnuia să facă astfel.
Duse un deget la gură, apoi se aplecă și-i atinse buzele cu același deget în același loc. Zâmbi și spuse:
— Mergem la Walters – mai bine zis tu te vei duce. El își va chema polițiștii lui și aceștia nu vor țipa în miez de noapte cu reporterii pe genunchi. Se vor strecura aici în tăcere, ca niște aprozi de tribunal. Walters poate aranja asta. Cine a făcut-o, pe așa ceva s-a și bazat. Iar eu mă voi duce s-o ridic pe Agatha. Pentru că vreau o descriere a tipului căruia i-a dat cheia și vreau repede. Și pentru că veni vorba, îmi datorezi douăzeci de dolari pentru că m-am deranjat să vin încoace. Nu te face că uiți.

Fata se ridică zâmbind:

— Nu te lași, așa-i? spuse ea. Ce te face să fii atât de sigur c-a fost asasinat?

— Nu e îmbrăcat cu pijamaua lui. Avea inițialele brodate pe ea. Eu i-am împachetat lucrurile astă noapte – înainte să-l dau afară de la Carlton. Îmbracă-te, îngeraș – și dă-mi adresa Agathei.

El intră în dormitor și întinse un cearșaf peste trupul lui Leopardi, ținându-l o clipă ridicat deasupra feței încremenite, ceroase, înainte să-l lase să cadă.

— Adio, tipule, spuse el blând. Erai o pramatie – dar fără îndoială că aveai muzica în sânge.

Era o casă mică, din paneluri, pe Brighton Avenue lângă Jefferson, într-un grup de alte case din paneluri, toate de modă veche, cu verande în față. Aceasta avea un trotuar îngust, de beton, pe care luna îl făcea mai alb decât era.

Steve urcă treptele și se uită la orbita încadrată de lumină a geamului mare, din față. Bătu. Se auziră pași târșâiți și o femeie deschise ușa și îl privi prin cea de sită, rămasă în cârlig – o femeie vârstnică și îndesată, cu păr cărunt și ondulat. Trupul ei nu avea nici o formă în halatul în care era înfășurată și cu picioarele vârâte în papucii largi. Un bărbat cu o țcălie cheală și strălucitoare și ochi apoși ședea lângă masă într-un scaun din nuiele împletite. Își ținea mâinile în poală și-și învârtea nodurile degetelor fără nici o noimă. Nu privi în direcția ușii.

Steve spuse:

— Vin din partea d-șoarei Chiozza. Sunteți mama Agathei?

Femeia spuse morocănoasă:

— Așa cred. Dar ea nu-i acasă, dom'le.

Bărbatul din scaun scoase o batistă de pe undeva și-și suflă nasul. Scoase un chicot răutăcios.

Steve spuse:

— D-șoara Chiozza nu se simte bine în noaptea asta. Ea spera că Agatha va putea să se întoarcă și să stea noaptea asta cu ea.

Omul cu ochi lăptoși chicoti iar, subțire. Femeia spuse:

— Un știm pe unde e. Nu vine acasă. Tata și cu mine o așteptăm să vină acasă. Ea stă aiurea până ne vine rău.

Bătrânul se stropși cu o voce stridentă:

— Umblă până când o s-o ia poliția într-o bună zi.

— Tata-i pe jumătate orb, spuse femeia. Asta-l face dificil. Nu vreți să intrați?

Steve refuză din cap și-și roti pălăria în mâini ca un cowboy timid dintr-un film de mâna a doua.

— Trebuie s-o gădesc, spuse el. Pe unde aș putea da de ea?

— Prin localuri, trage la măsca cu tipii de doi bani, cotcodăci Tata. Fătălăi cu batiste de mătase în loc de cravate. Dacă-ai avea ochi ai bate-o cu cureaua până ar cădea jos.

Strânse brațele fotoliului și mușchii i se umflară pe dosul palmelor. Apoi începu să plângă. Lacrimi izvorau din ochii lui lăptoși și porniră prin miriștea albă a obrazilor. Femeia se duse la el și-i luă batista din pumnul strâns și-i șterse fața cu ea. Apoi își suflă nasul în ea și veni din nou la ușă.

— Ar putea fi oriunde, îi spuse ea lui Steve. Orașul acesta e mare, domnule. Nu știu ce să-ți spun.

Steve spuse posac:

— O să sun. Dacă vine spuneți-i să aștepte. Ce număr de telefon aveți?

— Care-i numărul de telefon, tati? Strigă femeia peste umăr.

— Nu spun, pufni Tati.

Femeia spuse:

— Mi-amintesc acum. Sud Doi-patru-cinci-patru. Sunați oricând. Tati și cu mine n-avem nimic de făcut.

Steve îi mulțumi și o luă pe aleea albă înapoi spre stradă și de-a lungul trotuarului câțiva zeci de metri până unde își lăsase mașina. Aruncă într-o doară o privire de cealaltă parte a străzii și se pregătea să intre în mașină, apoi deodată se opri din orice mișcare, cu mâna strânsă pe ușa mașinii. Dădu drumul portierei, făcu trei pași laterali și rămase așa uitându-se de cealaltă parte a străzii cu buzele strânse.

Toate casele până la intersecție erau la fel, dar cea de vizavi avea o tăbliță pe care scria DE ÎNCHIRIAT pusă în geamul din față și sigla unei agenții imobiliare înfiptă în mijlocul micii peluze din fața casei. Casa însăși arăta neglijată, evident nelocuită, dar în mica alee de la intrare era parcat un cupé negru, mic și elegant.

Steve spuse printre dinți:

— Arde. Ia vezi, Steve.

Păși aproape cu delicatețe traversând strada largă și prăfuită, atingând cu mâna metalul greu al pistolului din buzunar și ieși în spatele micului automobil, se opri și ascultă. Înaintă fără zgomot pe partea stângă a acestuia, aruncă o privire peste stradă, apoi privi prin geamul stânga-față al mașinii, care era coborât.

Fata stătea aproape ca și cum ar fi condus, atâta doar că avea capul nițel prea înclinat într-o parte. Mica pălărie roșie îi era încă pe cap, haina cenușie, tivită cu blană, încă pe umeri. În lumina reflectată a lunii gura îi era deschisă strâmb. N-avea nevoie să o atingă sau să privească mai de aproape ca să știe că avea urme vinete și grele pe gât.

— Duri cu femeile, tipii ăștia, murmură el.

Poșeta mare de brocart negru zăcea pe locul de lângă ea, căscându-se deschisă ca și gura fetei – ca gura domnișoarei Marilyn Delorme și ca poșeta purpurie a domnișoarei Marilyn Delorme.

— Daa – duri cu femeile.

Se retrase în spate până când ajunse sub un palmier pitic de lângă intrarea dinspre parcare. Strada era pustie ca un teatru închis. Traversă fără zgomot spre propria mașină, se urcă în ea, porni și plecă.

Simplu ca lumina zilei. O fată se întoarce singură acasă noaptea târziu, înhățată și strangulată la câțiva pași de propria ușă de cine știe ce individ violent. Foarte simplu. Prima patrulă a poliției care va trece pe acolo – dacă băieții nu vor picoti – va opri să arunce o privire imediat ce vor vedea inscripția DE ÎNCHIRIAT. Steve apăsă zdravăn pe accelerator și se depărtă de locul în cauză.

La Washington și Figueroa intră într-un magazin non-stop și închise bine după el ușa cabinei telefonice din spate. Așteptă să cadă fisa și formă numărul de la sediul general al poliției.

Ceru dispeceratul și spuse:

— Ești bun să notezi, sergent? Brighton Avenue, treizecișidoi-zero-zero, pe dreapta, în parcare a unei case pustii. Ai notat?

— Da. Și ce-i cu asta?

— Mașină cu femeie moartă înăuntru, spuse Steve și închise.

ȘAPTE.

Quillan, funcționar principal de zi și subdirector la Carlton Hotel, era în serviciu de noapte pentru că Millar, recepționarul de noapte, își luase o săptămână liberă. Era unu și jumătate, totul era mort și Quillan se plictisea. Terminase de mult tot ce fusese de făcut, pentru că lucra în branșa hotelieră de douăzeci de ani și era floare la ureche pentru el.

Portarul de noapte isprăvisese curățenia și era în cămăruța lui în spatele casei liftului. Unul din lifturi era luminat și deschis, ca de obicei. Holul principal fusese pus la punct și luminile fură diminuate corespunzător. Totul era exact ca de obicei.

Quillan era un bărbat destul de scund și îndesat, cu ochi bulbucați, limpezi și strălucitori, care păreau să aibă o expresie prietenoasă fără să aibă de fapt nici o expresie. Avea un păr palid nisipiu, și nu prea. mult. Măinile lui palide îi erau împreunate în față, pe tăblia de marmură a pupitrului. Avea exact înălțimea necesară pentru a-și sprijini greutatea de pupitru fără să pară că s-ar fi răsfânt numai pentru asta. Privea la peretele holului de la intrare fără să-l vadă.

Era pe jumătate adormit, chiar dacă ochii îi erau larg deschiși – iar dacă portarul de noapte ar fi aprins un chibrit dincolo de ușa lui, Quillan ar fi știut și ar fi sunat din clopoțel.

Ușile batante cu rame de alamă de la intrarea dinspre stradă se dădură la o parte și Steve Grayce intră înăuntru, într-o haină de vară cu gulerul ridicat și cu pălăria lăsată pe ochi, cu o țigaretă fumegândă în

colțul buzelor. Părea foarte relaxat, foarte alert și foarte mult la largul lui. Veni până la tejghea și ciocăni în ea.

— Scularea! făcu el.

Quillan mișcă ochii câțiva centimetri și spuse:

— Toate încăperile cu vedere au și baie. Dar în nici un caz nu-s permise petreceri la etajul opt. Salut, Steve. Deci până la urmă ți-au dat papucii. Și culmea, pe nedrept. Așa-i viața.

Steve spuse:

— OK. Ai pe cineva nou, de noapte?

— Nu-i nevoie, Steve. Niciodată n-a fost, după părerea mea.

— Vei avea nevoie de unul atâta vreme cât oameni vechi în meseria de hotelier, ca tine, cazează puicuțe pe același coridor cu tipi ca Leopardi.

Quillan își închise pe jumătate ochii, apoi îi deschise privind în același loc ca înainte. Spuse neutru:

— Nu eu, amice. Dar oricine poate greși. Millar e de fapt contabil – nu recepționar.

Steve se îndreptă de spate și fața îi deveni rigidă. Fumul aproape că-i atârna de vârful țigării. Ochii îi erau ca de sticlă neagră. Zâmbi puțin parșiv.

— Și de ce a fost pus Leopardi într-o cameră de patru dolari la opt, în loc să i se dea un apartament de douășopt în corpul principal?

Quillan îi întoarse zâmbetul:

— Nu l-am cazat eu pe Leopardi, flețule. Se făcuseră rezervări.

Cred că asta a dorit el. Există tipi economi. Mai ai întrebări, d-le Grayce?

— Da. Optsutepaișpe a fost goală noaptea trecută?

— Au fost necesare intervenții acolo, așa că a fost goală. Ceva la instalații. Altceva?

— Cine a trecut-o pentru revizie?

Ochii strălucitori și impenetrabili ai lui Quillan deveniră ciudat de ficși. El nu răspunse.

Steve spuse:

— Îți spun eu de ce. Leopardi a fost în opsutecinspe și cele două fete în opsuteunșpe. Doar opsutetreișpe între ele. Un flăcău cu o cheie de serviciu ar fi putut intra în opsutetreișpe și deschia ușile intermediare. Apoi, dacă tipii din cele două încăperi ar fi făcut același lucru pe partea lor, uite c-ar fi avut astfel un apartament.

— Și ce-i cu asta? întrebă Quillan. Am fost ciupiți de opt dolari, nu? Ei, se întâmplă și la hoteluri mai mari ca ăsta.

Ochii îi erau somnoroși acum. Steve spuse:

— Millar ar fi putut face asta. Dar, l-a naiba, n-are sens. Millar nu e genul ăsta de om. Să-și riște slujba pentru un ciubuc de un dolar – pfui! Millar nu e codoș pentru un dolar.

Quillan spuse:

— În regulă, polițaiule. De fapt, spune-mi ce-ți umblă prin cap.
— Una din fetele din opsuteopșpe avea un pistol. Leopardi primise o scrisoare de amenințare ieri – nu știu de unde și cum. Nu l-a intimidat, însă. A făcut-o bucățele. Așa am aflat. Am recuperat bucățelele din coș. Presupun că băieții lui Leopardi s-au mutat de aici.
— Desigur. S-au dus la Normandy.
— Sună la Normandy, și cere să vorbești cu Leopardi. Dacă e acolo, va fi cu sticla în mână. Probabil într-o gașcă.
— De ce-aș face asta? întrebă Quillan blând.
— Pentru că ești băiat de treabă. Dacă răspunde Leopardi, închizi imediat.

Steve tăcu un moment și se pișcă zdravăn de bărbie apoi adăugă:
— Dacă a ieșit, încearcă să afli unde anume.
Quillan se îndreptă de spate, îi aruncă lui Steve o privire lungă și trecu dincolo de geamul din sticlă zgrunțuroasă. Steve stătea neclintit, ascultând, cu o mână încleștată lăsată pe lângă coapsă iar cu cealaltă bătând darabana pe marmura pupitrului.
Cam în trei minute Quillan se întoarse, se aplecă iar peste tăblie și spuse:

— Nu-i acolo. O petrecere se desfășoară în apartamentul lui – i-au dat unul mare – și se-aude zgomotos. Am vorbit cu un tip care era destul de treaz. Spunea că Leopardi a primit un telefon pe la zece – o fată. A ieșit ca un cocoș, după cum spunea tipul. Zicea ceva despre o întâlnire care-l făcea să-i lase gura apă. Tipul era destul de bine dispus ca să-mi înșire toate astea.

Steve spuse:
— Ești un prieten adevărat. Îmi pare rău că nu-ți pot spune restul chestiei. Ei bine, mi-a plăcut să lucrez aici. Și nici nu prea erau multe de făcut.

Porni spre ușă. Quillan îl lăsă să pună mâna pe mânerele de alamă înainte de a-l striga din urmă. Steve se întoarse și reveni fără grabă.

Quillan spuse:
— Am auzit că Leopardi a tras asupra ta. Cred că s-a cam trecut cu vederea peste asta. Nu s-a făcut referat aicea jos. Și nici nu cred că Peters și-a dat pe deplin seama până când n-a văzut oglinda din opsuteopșpe. Dacă te-ar interesa să vii înapoi, Steve.

Steve clătină din cap:
— Mulțumesc pentru intenții.
— Și pentru că am vorbit despre împușcătură, adăugă Quillan, mi-am amintit ceva. Acu' doi ani o fată s-a sinucis în opsuteopșpe.
Steve se îndreptă de spate atât de brusc încât aproape că tresări:
— Ce fată?
Quillan păru luat pe nepregătite.

— Nu știu. Nu-mi amintesc numele ei adevărat. O fată care avuse ghinioane cât încăpuse și care voia să moară într-un pat curat – singură. Steve se întinse peste tăblie și-l prinse pe Quillan de braț.

— Fișierul hotelului, spuse el răgușit. Decupajele, tot ce s-a scris în ziare e acolo. Vreau să văd tăieturile alea din ziare.

Quillan se holbă la el îndelung. Apoi spuse:

— Indiferent ce joc faci, băiete – ții cărțile atât de aproape că nu pot vedea o iotă. Asta pot să ți-o spun. Iar eu sunt atât de plictisit și noaptea trece atât de greu.

Se întinse în lungul tăbliei de marmură și atinse clopoțelul de apel. Ușa portarului de noapte se deschise și portarul traversă spre ei holul de la intrare. Dădu din cap și-i zâmbi lui Steve.

Quillan spuse:

— Ia ghișeul în primire. Am puțină treabă în biroul lui Peters.

Se duse la seif și scoase din el niște chei.

OPT.

Cabana era sus pe versantul muntelui, având în spatele ei un desiș de pini indieni, stejar și cedru rășinos. Era solid construită, cu un cămin de piatră, îmbrăcată în șindrilă și puternic ancorată de coastă. La lumina zilei acoperișul era verde și lateralele de un brun roșcat închis, iar ramele geamurilor și draperiile roșii. În lumina misterioasă a lunii pline care dura toată noaptea la munte, în mijlocul lui octombrie, ea se arăta în toate detaliile, cu excepția culorii.

Era la capătul unui drum, la un sfert de milă depărtare de orice altă cabană. Steve luă ultima curbă înaintea ei cu luminile stinse la cinci dimineața. Opri mașina imediat ce-și dădu seama că era cabana pe care o căuta, coborî și își continuă drumul pe jos pășind fără nici un zgomot pe lângă drumul de pietre, pe un covor de iriși sălbatici.

La nivelul drumului se afla un garaj din cherestea negeluită de pin și de la acesta o potecă urca spre veranda cabanei. Garajul nu era încuiat. Steve deschise ușa cu grijă, se strecură înăuntru pe lângă botul întunecat al unei mașini și pipăi bușonul radiatorului. Era încă fierbinte. Scoase o lanternă mică din buzunar și plimbă raza ei peste mașină. Un sedan gri, prăfuit, cu indicatorul de benzină aproape la zero. Stinse lanterna, închise cu grijă ușa garajului și strecură la loc bucățica de lemn care folosea de încuietore. Apoi urcă poteca spre casă.

După perdelele roșii ardea lumina. Veranda era înaltă și plină de butuci de ienupăr clădiți, cu coaja încă pe ei. Ușa de la intrare avea un ivăr și un mâner rustic deasupra lui.

Urcă, nici prea discret nici cu prea mult zgomot, ridică mâna, oftă adânc din piept, și bătu. Mâna îi atinse mânerul pistolului din buzunarul dinăuntru al hainei, o dată, apoi o scoase goală.

Un scaun scârțâi și se auziră pași pe podea, iar o voce întrebă calm:

— Ce e?

Vocea lui Millar. Steve își apropie buzele de ușa de lemn și spuse:

— Steve e aici, George. Te-ai deșteptat deja?

Cheia se răsuci și ușa se deschise. George Millar, spilcuitul recepționar de noapte de la Carlton Hotel, nu mai era spilcuit acum. Era îmbrăcat în pantaloni vechi și un jersey albastru și gros cu guler pe gât. În picioare avea ciorapi vârgați de lână și papuci scămoșați. Mustața lui tunsă și neagră era ca o urmă de funingine curbată pe fața lui palidă. Atârnând în dulii, două becuri electrice aruncau o lumină slabă de sub tavanul înclinat. O lampă de masă era aprinsă și abajurul îi era ridicat într-o parte ca să lumineze un scaun mare cu spătar. Un foc ardea leneș pe o movilă moale de cenușă în spațiul larg al căminului deschis.

Millar spuse cu vocea lui molcomă și răgușită:

— Să mă ia naiba, Steve. Mă bucur să te văd. Cum de ne-ai găsit totuși? Intră, omule!

Steve păși peste prag înăuntru și Millar închise ușa răsucind cheia.

— Obicei de oraș, spuse el rânjind. Nimeni nu închide nimic la munte. Ia un scaun. Încălzește-te la picioare. E rece afară la sfârșitul nopții.

Steve spuse:

— Da. Foarte rece.

Se așază în scaunul cu spătar și își puse pălăria și haina pe capătul mesei solide de lemn din spatele acestuia. Se aplecă în față și întinse mâinile spre foc.

Millar întrebă:

— Cum naiba ne-ai găsit, Steve?

Steve se uită la el. Spuse liniștit:

— Nu chiar așa ușor, e adevărat. Noaptea trecută mi-ai spus că fratele tău are o cabană sus aici – nu-ți amintești? Cum nu aveam nimic de făcut, m-am gândit să dau o raită cu mașina până aici și să profit de un dejun pe gratis. Tipul de la han în Crestline nu știa cine are cabane pe aici. La el trag doar cei în trecere. Am sunat un depanator auto de mai jos care nu știa de vreo cabană a unuia Millar. Apoi am văzut o lumină în josul drumului, la un depozit de cărbuni și lemne, și un tip mărunțel care e pădurar și ajutor de șerif și negustor de combustibil și încă vreo alte șase lucruri, își scotea mașina să coboare la San Bernardino după o cisternă de benzină. Un tip mărunțel și foarte isteț. În clipa în care i-am spus că fratele tău a fost boxer s-a prins. Așa că, iată-mă.

Millar își pipăi mustața. Arcurile unui pat gemură undeva în partea din spate a cabanei.

— Sigur, el încă mai poartă numele din ring – Gaff Talley. Îl scol și facem ceva cafea. Cred că tu și cu mine suntem în aceeași barcă.

Obişnuieţi cu munca de noapte şi nu putem dormi. Nu m-am culcat de loc.

Steve îşi întoarse încet privirile spre el şi apoi privi în lături. O voce tunătoare din spatele lor spuse:

— Gaff e în picioare. George, cine-i partenerul tău?

Steve se ridică fără să se precipite şi se întoarse. Se uită la mâinile omului. Nu se putu abţine. Erau mâini mari, îngrijite în ce privea curăţenia, dar aspre şi urâte. Articulaţia unui deget fusese zdrobită urât. Era un bărbat uriaş, cu părul roşcat. Purta un halat vechi de baie peste o pijama flauşată. Avea o faţă inexpresivă ca tovalul, cu cicatrice pe pomeţi. Mai avea cicatrice fine şi albe deasupra sprâncenelor şi la colţurile gurii. Nasul îi era lat şi gros. Toată faţa lui arăta de parcă ar fi primit o mulţime de directe cu mânuşi. Doar ochii aduceau vag cu cei ai lui Millar.

Millar spuse:

— Steve Grayce. Om de noapte la hotel – până noaptea trecută.

Rânjetul lui era destul de nehotărât.

Gaff Talley se apropie şi-şi strânseră mâinile.

— Bucuros de cunoştinţă, spuse el. Aduc câte ceva şi încropim un mic dejun. Am dormit destul. George n-a dormit deloc, sărmanul de el.

Traversă încăperea înapoi spre uşa pe care intrase. Se opri acolo şi se aplecă spre un fonograf vechi, vârî mâna după un teanc de discuri cu coperti de hârtie. Rămase pur şi simplu aşa, fără să se mişte.

Millar întrebă:

— Ai găsit vreo slujbă, Steve? Sau încă n-ai încercat?

— Da. Într-un fel. Cred că sunt un tâmpit, dar îmi voi încerca norocul în branşa detectivilor particulari. N-am mari şanse până nu-mi pot face ceva reclamă.

Ridică din umeri. Apoi spuse foarte liniştit:

— King Leopardi a fost omorât.

Gura lui Millar se căscă brusc. Rămase aşa preţ de aproape un minut – perfect nemişcat, cu gura deschisă.

Gaff Talley se rezemă de perete şi se holbă fără ca faţa lui să arate ceva. Până la urmă Millar spuse:

— Omorât? Unde? Nu-mi spune.

— Nu în hotel, George. Păcat, nu-i aşa? În apartamentul unei fete. O fată de treabă. Nu ea la ademenit acolo. Vechea mascaradă cu sinuciderea, doar că n-a ţinut. Iar fata e clienta mea.

Millar nu se mişcă. Nici uriaşul. Steve se sprijini cu umerii de piatra căminului. Spuse cu ton scăzut:

— Am ieşit la Club Shalotte în după-amiaza asta ca să-mi cer scuze de la Leopardi. O idee tâmpită, pentru că nu-i datoram scuze. Şi era o fată acolo, la bar, cu el. Mi-a expediat trei directe şi a plecat. Fetei nu i-a plăcut treaba asta. Aşa că am devenit foarte sociabili unul cu

celălalt. Am băut un pahar împreună. Apoi, târziu astă noapte – noaptea trecută – ea m-a sunat și mi-a spus că Leopardi a dat iama la ea, că e beat și nu se poate descotorosi de el. M-am dus acolo. Doar că nu era beat. Era mort în patul ei, în pijama galbenă.

Uriășul își ridică mâna stângă și și-o petrecu prin păr, răvășindu-și-l. Millar se rezemă încet de marginea mesei, de parcă s-ar fi temut că muchia era atât de ascuțită încât s-ar fi putut tăia în ea. Sub mustața lui ajustată buzele îi fură cuprinse de un spasm convulsiv.

Spuse răgușit:

— Asta-i ceva oribil.

Uriășul spuse:

— Ei, sfinte Sisoe, asta-i ceva prea de tot.

Steve spuse:

Doar că nu era pijama lui Leopardi. A lui avea inițialele brodate – inițiale mari cu negru. Și a lui era de satin nu de mătase. Și deși avea un pistol în mână – pistolul fetei, de fapt – nu el s-a împușcat în inimă. Poliția va stabili asta cu precizie. Poate voi, inocenți cum sunteți, n-ați auzit niciodată de testul Lund cu parafină, ca să se afle dacă cineva a tras sau n-a tras recent cu o armă. Crima trebuie să fi fost planificată pentru noaptea trecută la hotel, în camera opsuteopșpe. Eu am stricat socoteala săltându-l afară de guler înainte ca bruneta din opsuteunșpe să poată ajunge la el. Am stricat-o, George?

Millar spuse:

— Poate c-ai stricat ceva – dacă aș avea măcar habar despre ce vorbești.

Steve spuse rar:

— Cred că știi foarte bine despre ce vorbesc, George. Ar fi fost un fel de dreptate în spirit romantic. King să fi fost lichidat în camera opsuteopșpe. Pentru că aceasta a fost camera în care o fată s-a sinucis prin împușcare acum doi ani. O fată care se înregistrase ca Mary Smith – dar al cărei nume era de altminteri Eva Talley. Și al cărei nume adevărat era Eva Millar.

Uriășul se lăsă cu toată greutatea peste combina muzicală și spuse răgușit:

— Poate că nu-s eu încă treaz de tot. Asta sună ca și cum ar putea deveni o chestie foarte urâtă. Noi am avut o soră Eva care s-a sinucis la Carlton. Și ce-i cu asta?

Steve zâmbi puțin strâmb. Spuse:

— Ascultă, George. Mi-ai spus că Quillan a cazat în opsuteunșpe cele două fete. Tu ai făcut-o. Mi-ai spus că Leopardi s-a cazat la opt, în loc să ia un apartament bun, pentru că era la strâmtoare. Nu era strâmtorat. Pur și simplu nu-i păsa unde e pus, atâta vreme cât existau femei prin preajmă. Și tu ai avut grijă de asta. Tu ai planificat totul, George. L-ai făcut chiar pe Peters să-i scrie lui Leopardi la Raleigh, la

Frisco, și să-i ceară să tragă la Carlton când vine – pentru că proprietarul clubului Shalotte e și proprietarul hotelului. De parcă pe un tip ca Walter Elefantul l-ar interesa unde anume trage un șef de orchestră.

Fața lui Millar era fără expresie, de o paloare cadaverică. Vocea îi era spartă.

— Steve – pentru numele lui Dumnezeu, Steve, despre ce tot vorbești? Cum dracu aș fi putut eu.

— Îmi pare rău, băiete. Mi-a făcut plăcere să fim tovarăși de muncă. Mi-ai fost foarte simpatic. Cred că încă îmi mai ești simpatic. Dar nu-mi plac tipii care strangulează femei – sau cei care compromit o femeie ca să ascundă o crimă din răzbunare.

Mâna lui țâșni în sus – și se opri. Uriașul spuse:

— Ușurel – și ia te uită ce-am eu aici.

Mâna lui Gaff ieșise de după stiva de discuri. Un Colt 45 se afla în palma lui. Spuse printre dinți:

— Totdeauna am fost de părere că sticleții de hotel nu sunt decât o gașcă de șperțari nenorociți. Cred că m-am înșelat în privința ta. Ai ceva în tărtăcuță. La naiba, cred că ai fost și în Court Street o sutăopspe. Așa-i?

Steve lăsă să-i cadă mâna, goală, și se uită țintă la Coltul acela mare.

— Așa e. Am văzut fata – moartă – cu degetele tale imprimate pe gâtul ei. Urmele alea pot fi măsurate, tipule. Uciderea cameristei d-șoarei Dolores Chiozza a fost de asemenea o greșeală. Se vor compara cele două rânduri de urme, se va demonstra că bruneta înarmată a fost la Carlton noaptea trecută, și povestea se va reconstitui de la un cap la altul. Cu informațiile pe care le pot obține la hotel n-au cum să dea greș. Nu vă dau mai mult de două săptămâni, dac-o ștergeți repede. Și vreau să spun repede.

Millar își trecu limba peste buzele uscate și spuse cu blândețe:

— Nu e nici o grabă, Steve. Nici o grabă. Treaba noastră e făcută, poate nu în modul cel mai bun, poate nu în modul cel mai plăcut, dar n-a fost o treabă plăcută. Și Leopardi era un parșiv din cei mai răi. Noi ne-am iubit sora, și el a făcut o prostituată din ea. Era o copilă cu ochi mari căreia i-a căzut cu tronc un fante spilcuit, și fantele s-a dus în lumea largă și a aruncat-o de ureche unui șmecher roșcovan care era și mai fante ca el. Acesta a zvârlit-o afară și i-a frânt inima și ea și-a pus capăt zilelor.

Steve se oțărî:

— Da, și voi ce făceați în vremea asta, vă făceați manichiura?

— Nu eram aici când s-a întâmplat. Ne-a luat puțin timp ca să aflăm cum și de ce.

Steve spuse:

— Așa că meritau omorâți patru oameni pentru asta, așa-i? Cât despre Dolores Chiozza, nu și-ar fi șters nici picioarele de Leopardi – atunci, sau de atunci încolo. Dar a trebuit s-o amestecați și pe ea, cu mărunta și abjecta voastră crimă de răzbunare? Îmi faci greață, George. Spune-i fratelui tău mai mare și mai dur să-i dea drumul cu ce are de gând să facă. O crimă în plus ce mai contează?

Steve se uită țintă la Coltul 45 al uriașului. Fața îi era încordată ca osul alb. Un surâs subțire și rece îi împietrise pe buze și ochii îi erau reci și întunecați.

Millar se mișcă ușor în papucii lui flocoși. Ajunse la capătul mesei ocolind-o, se apropie dintr-o parte de Steve și întinse o mână să-l bată peste buzunare. Apoi făcu un pas îndărăt și arată cu degetul.

— În buzunarul dinăuntru.

Steve spuse liniștit:

— Trebuie c-am înnebunit. Vă puteam lua ca din oală, George.

Gaff Talley se răsti:

— Nu te apropia de el.

Traversă cu pași apăsați încăperea și-i înfipse lui Steve coltul cel mare cu forță în stomac. Pipăi cu stânga și extrase Detectivul Special din buzunarul de la piept. Ochii lui priveau țintă în ochii lui Steve. Întinse apoi pistolul acestuia în spate.

— Ia asta, George.

Millar luă pistolul și se retrase iar în spatele mesei celei mari și rămase în colțul cel mai îndepărtat. Gaff Talley se depărtă de Steve.

— S-a terminat cu tine, deșteptule, spuse el. Trebuie să știi asta. Există numai două drumuri afară din munții ăștia și avem nevoie de timp. Și poate că n-ai apucat încă să spui nimănui. Înțelege?

Steve stătea stană, cu fața albă, o urmă strâmbă de zâmbet rămasă în colțul buzelor. Se uita țintă la pistolul uriașului și privirea îi părea puțin confuză.

Millar spuse:

— Trebuie neapărat să facem asta Gaff?

Vocea îi era spartă acum, fără ton, fără obișnuita lui răgușeală plăcută.

Steve întoarse puțin capul și se uită la Millar.

— Sigur că trebuie, George. Nu sunteți altceva decât o pereche de derbedei, la urma urmelor. O pereche de sadici cu minți bolnave jucându-vă de-a răzbunarea surioarei care a luat-o pe cărări greșite. Muzică ușoară. Și chiar în această clipă nu sunteți altceva decât niște cadavre – cadavre reci și putrede.

Gaff Talley râse și armă uriașul revolver cu degetul său mare.

— Spuneți rugăciunile, amice, spuse el batjocoritor.

Steve răspunse posac:

— Ce te face să crezi c-o să mă omori cu chestia aia? N-are gloanțe în ea, strangulatorule. Mai bine ai încerca să-mi faci felul așa cum l-ai făcut femeilor – cu mâinile goale.

Ochii uriașului clipiră, nedumeriți. Apoi izbucni într-un râs bubuitor.

— Praf de-un deget pe-o glumă așa de răsuflată, chicoti el. Uite-aici.

Îndreptă pistolul cel mare spre podea și apăsă pe trăgaci. Pistolul tăcăni sec, cu magazia goală. Fața uriașului se convulsionează.

Pentru un scurt moment nu mișcă nimeni. Apoi Gaff se întoarce încet pe călcâie și îl privi pe fratele lui. Spuse, aproape cu blândețe:

— Tu, George?

Millar își trecu limba peste buze și înghiți în sec. Trebui să-și miște buzele fără efect, de câteva ori, înainte să poată vorbi.

— Eu, Gaff. Stăteam la fereastră când a coborât Steve din mașină ceva mai în josul drumului, și l-am văzut că intră în garaj. Am știut că mașina va fi încă fierbinte. Ajunge câte crime au fost, Gaff. Prea multe. Așa că ți-am scos gloanțele din pistol.

Degetul lui Millar se trase înapoi până la piedica pistolului Special Detectiv, luat de la Steve. Ochii lui Gaff se măriră. Se uita fascinat la țeava boantă a armei. Apoi se aruncă brusc spre ea, bătând aerul cu Coltul gol. Millar se întări pe picioare, rămase neclintit și spuse stins, ca un bătrân:

— Adio, Gaff.

Pistolul tresăltă de trei ori în mâna lui mică și îngrijită. Fumul se ondula leneș din țeavă. O bucată de butuc arsă se prăbuși în focul din cămin.

Gaff Talley zâmbi strâmb și se încovoie, apoi rămase total neclintit. Pistolul îi căzu la picioare. Își duse ambele mâini mari și grele la stomac și spuse încet și răgușit:

— Nu-i nimic, băiete. Nu-i nimic. Cred. Cred că eu.

Vocea i se stinse și picioarele începură să i se înmoaie sub greutatea trupului. Steve făcu trei pași lungi și iuți și-l pocni pe Millar cu toată puterea în unghiul maxilarului. Uriașul era în cădere, încet, cum se prăbușește un copac.

Millar făcu o piruetă prin încăpere și se izbi de peretele din fund iar o farfurie cu alb și albastru căzu din suport și se sparse. Pistolul îi scăpă dintre degete. Steve plonjă după el și-l recupără. Millar se încovoie și-și privi fratele.

Gaff Talley își plecase capul spre podea, se cuprinse cu brațele, apoi se lăsă să cadă încet, pe stomac, ca un om care era foarte obosit. Nu scoase nici un sunet.

Lumina zilei se arăta la ferestre, pe lângă perdelele roșii. Bucata de buștean ruptă fumea la o margine a căminului iar restul focului nu era

altceva decât o movilă de cenușă alburie și afânată ca o lucire stinsă în mijloc.

Steve spuse pe un ton reținut:

— Mi-ai salvat viața, George – sau cel puțin ai făcut să nu mai fie nevoie de o groază de împușcături. Am riscat pentru că ceea ce doream eu erau niște dovezi. Treci la masă și scrie totul și semnează.

Millar întrebă:

— A murit?

— E mort, George. Tu l-ai omorât. Scrie și asta.

Millar spuse liniștit:

— Caraghios. Mi-am dorit să-l termin pe Leopardi cu mâna mea, când era în culmea gloriei, când s-ar fi prăbușit cel mai de sus. Să-l termin doar și apoi să se întâmple ce s-o întâmpla. Dar Gaff a fost cel care a vrut să facă totul cu doxă. Gaff, huiduma dură care n-a făcut școală și nici nu s-a eschivat de la nici o directă în viața lui, voia să facă acum lucrurile cu tot tacâmul și găselnițe inteligente. Eh, poate că de aia a devenit între timp proprietar, având și blocul acela unde era administrator Jake Stoyanoff. Nu știu cum a ajuns la camerista domnișoarei Dolores Chiozza. Nu prea mai contează, așa e?

Steve spuse:

— Treci și scrie. Tu ești cel care l-ai sunat pe Leopardi pretinzând c-ai fi fata, nu?

Millar spuse:

— Da. Scriu totul de-a fir a păr, Steve. Semnez și apoi îmi dai drumul – doar o oră. Ești de acord, Steve? O oră avans. Nu-ți cer prea mult ca un prieten vechi, așa-i Steve?

Millar zâmbi. Era un zâmbet zgârcit, slab, fantomatic. Steve se aplecă asupra uriașului prăvălit la podea și-i pipăi artera gâtului. Privi în sus și spuse:

— Mort de-a binelea. Da, ai o oră avans, George – dacă pui totul pe hârtie.

Millar se îndreptă fără grabă spre pupitrul înalt de stejar, cu inele de alamă care-și pierduseră lustrul la sertare. Lăsă tăblia jos, se așează și se întinse după un toc. Deșurubă capacul unei călimări și începu să scrie cu scrisul său limpede și ordonat, de funcționar.

Steve Grayce se așează în fața focului și își aprinse o țigară privind în cenușă. Ținea pistolul cu mâna stângă pe genunchi. Afară, în preajma cabanei, păsările începuseră să cânte. Înăuntru nu se auzea nici un sunet, decât scârțâitul peniței.

NOUĂ.

Soarele era de o suliță pe cer când Steve părăsi cabana, o închise și porni în jos pe poteca abruptă, apoi pe drumul îngust de pietriș, spre mașină. Garajul era acum gol. Sedanul gri nu mai era. Fumul de la altă cabană plutea leneș deasupra pinilor și stejarilor – jumătate de milă mai

departe. Porni motorul, luă o cotitură a drumului și trecu pe lângă două vagoane transformate în adăposturi, apoi dădu într-un drum mai larg, marcat pe mijloc, și pe acesta în susul versantului, spre Crestline.

Opri și parcă pe șoseaua principală înainte de hanul La Capătul Lumii, luă o cafea pe care o bău la tejghea, după se închise într-o cabină telefonică din fundul sălii de mese, unde nu se afla nimeni. Ceru centralistei de la interurban să-i dea numărul lui Walters Elefantul din Los Angeles, apoi îl sună pe patronul clubului Shalotte. O voce mătăsoasă îi răspunse:

— Reședința d-lui Walters.

— Steve Grayce. Dă-mi-l la aparat, te rog.

— Un moment, vă rog.

Un declic și o altă voce, nu atât de catifelată și mult mai aspră:

— Da?

— Steve Grayce. Vreau să vorbesc cu d-l Walters.

— Regret. Nu știu cine ești. E cam devreme, amigo. Care-i treaba?

— A plecat acasă la Miss Chiozza?

— Ah.

O pauză.

— E portărașul. Am înțeles. Stai așa, amice.

Altă voce, acum leneșă, cu o reminiscență vagă de accent irlandez.

— Poți vorbi, fiule. Walters aici.

— Sunt Steve Grayce. Eu sunt cel care.

— Știu cine ești, fiule. Doamna e bine, dacă vrei să știi. Cred că doarme acum, sus la etaj. Spune mai departe.

— Sunt la Crestline, în vârful culmii Arrowhead. Doi bărbați sunt cei care l-au ucis pe Leopardi. Unul a fost George Millar, recepționar de noapte la Carlton Hotel. Celălalt fratele lui, un fost boxer pe nume Gaff Talley. Talley e mort, împușcat de fratele său. Millar a fugit, dar mi-a lăsat o declarație completă, în detaliu și semnată.

Walters spuse rar și apăsător:

— Lucrezi repede, fiule – dacă nu cumva ești nebun de legat. Mai bine vino încoace imediat. De ce-au făcut-o?

— Au avut o soră.

Walters repetă netulburat:

— Au avut o soră. Dar acela dintre ei care a șters-o, ce-i cu el? N-am vrea ca vreun șerif plăvan sau vreun gazetar local mai ambițios să intre la idei.

Steve îl întrerupse calm:

— Nu cred că trebuie să vă faceți probleme în privința asta. Cred că știu unde s-a dus.

Își luă la han micul dejun, nu pentru că ar fi fost flămând, ci pentru că era slăbit. Se urcă iar în mașină și porni pe șoseaua cu pantă

lină de la Crestline spre San Bernardino, o autostradă largă și pavată, mărginită pentru siguranță de parapeti albi.

Locul se afla la două mile mai jos de Crestline. Șoseaua făcea aici o curbă strânsă după piciorul unui munte. Mașini se aflau trase pe pietrișul din afara șoselei, câteva mașini particulare, una oficială și una de depanare. Parapetul alb era rupt și câțiva bărbați se înghesuiau în jurul spărturii, privind în jos.

O sută de picioare mai la vale, ceea ce rămăsese dintr-un sedan gri zăcea amuțit și deformat în soarele dimineții.

SFÂRȘIT